

The book is owned by ฤๅ Noname

Typed to Word Document by ฤๅ Noname

Converted to PDF Format by webmaster@samgler.org

This PDF file is intended for educational purpose and private use only. Our goal is to promote SamGler to all walks of life and to memorize Por Intarapalit, one of the greatest writers in Thai history.

พล, นิกร, กิมหงวน

สำนักพิมพ์บรรณกิจเทรดดิ้ง

สมาคมล่าช้า

ป. อินทรปาลิต

คณะพรรค 4 สหาย ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ฯ คุณหญิงวาด และเจ้าคุณ
ปัจจุบันนี้ ต่างได้จดหมายของนักธุรกิจเศรษฐีผู้ยากคนหนึ่ง ซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดังในวงสังคม และใน
วงการค้า จดหมายทุกฉบับมีข้อความเช่นเดียวกัน นัดให้ไปประชุมที่บ้าน "กิเลนทอง" ตอนบ่ายวันที่ 14
กรกฎาคม ศกนี้

จดหมายของนายเหี้ยก ยกฝ่าง ปรากฏข้อความดังต่อไปนี้

..... ในฐานะที่ท่านเป็นผู้ที่มีฐานะ "ล่าช้า" คนหนึ่ง ข้าพเจ้าจึงรู้สึกเป็นเกียรติ
อย่างยิ่ง ขอเชิญท่านไปพบกับข้าพเจ้าอย่างกันเองที่บ้าน "กิเลนทอง" ซอยสี่ฟ้า ถนนพหลโยธิน ใน
วันที่ 14 กรกฎาคม ศกนี้ เวลา 15.00 น. เพื่อรับประทานอาหารค่ำ และร่วมสังสรรค์กัน

ข้าพเจ้ามีโครงการที่จะจัดตั้งสมาคมล่าช้าขึ้น ซึ่งวัตถุประสงค์ของสมาคมนี้
จะเชื่อมความสามัคคี และให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ในบรรดาผู้ที่ "ล่าช้า" ทั้งหมด โดยไม่เลือกว่า
ชาติใดภาษาใด แต่ต้องมีถิ่นฐานอยู่ในกรุงเทพฯ ฯ แห่งประเทศไทย

ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่า ท่านคงจะกรุณาให้เกียรติสละเวลาไปชุมนุมกันที่บ้าน
ข้าพเจ้าตามกำหนดวันเวลาที่เรียนมานี้ ข้าพเจ้าขอขอบคุณล่วงหน้ามายังท่าน ณ โอกาสนี้ด้วย

ขอได้รับความนับถืออย่างสูง

นายเหี้ยก ยกฝ่าง

4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสามต่างได้รับจดหมายในวันเวลาเดียวกัน จดหมาย
ทั้ง 7 ฉบับนี้ คนของนายเหี้ยก ยกฝ่างนำมาให้ที่บ้าน "พัชรภรณ์" ในตอนเย็นวันจันทร์ ซึ่งตามเวลาที่
กล่าวนี้ 4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสามกำลังนั่งสนทนากันอยู่ในห้องโถงชั้นล่างของตัวตึก

เมื่อทุกคนได้อ่านจดหมายจบแล้ว เจ้าคุณปัจจุบันนี้ฯ ก็มองดูหน้าอาเสี่ย
กิมหงวนแล้วกล่าวถามขึ้นว่า

"แกรู้จักนายเหี้ยก ยกฝ่างไหมวะ"

เสียงหวนอมยิ้ม

"รู้จักซีครับ เขาเป็นเพื่อนสนิทของผมคนหนึ่ง ในวงการค้าใคร ๆ ก็รู้จักเจ้า
หมอนี่"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ พูดขึ้นเปรย ๆ

"ถ้าจะล่าช้าไม่ใช่เล่น"

กิมหวนพยักหน้ารับรอง

"ครับ รวยมากทีเดียว เมื่อก่อนสงครามเอเชียตั้งร้านแบกะดินอยู่ในเวียงนคร
เขมรหน้าสำนักพิมพ์ "เขมมบรรณกิจ" ขายเครื่องมือช่างไม้ และเครื่องเหล็กเล็ก ๆ น้อย ๆ เช่น
ปากนกแก้ว, เสียม, สี่ว, กบ, ชะแลงเหล็ก, สายยู, บานพับ, ครกกะบัก สากค้ำน้ำพริกอะไรเหล่านี้"

คุณหญิงวาดถามขึ้นอย่างเป็นทางการ

"แล้วทำไมถึงรวยเร็วนัก"

เสียงหวนว่า

"ก็ทำไมจะไม่รวยล่ะครับ เจ้าเหี้ยกเข้าขาคู่ปู้น ยกน้องสาวให้แม่ทัพคู่ปู้น
เลยได้เป็นคนส่งของให้กองทัพ ต่อมากพี่สาวให้แม่ทัพคู่ปู้นอีกคน ท่านนายพล โยกูชีวะ ก็โปรด
ปรานนายเหี้ยกมาก"

คุณหญิงวาดทำหน้าชอบกล พูดขี้ขึ้นทันที

"เดี๋ยว - เดี๋ยว พ่อหวน นายพลคู่ปู้นนะชื่ออะไรนะ"

"นายพลโท โยกูชีวะ ครับ"

"แหม - ชื่อน่าเกลียดจัง ทำไมถึงชื่อขี้จังล่ะ"

เสียงหวนอดหัวเราะไม่ได้

"ภาษาคู่ปู้นครับคุณอา โยกูชีวะ แปลว่าเรียบร้อย ถ้าเป็นคนไทยก็คงชื่อว่า
นายสุภาพ"

"ยังงั้นแหละ"

คุณหญิงพุดยานกาง

"แล้วยังไงพ่อหวน"

อาเสี้ยเล่าเรื่องนายเหี้ยก ยกห่างต่อไป

"นายพลโท โยกูชีวะ ให้เจ้าเหี้ยกซื้อรถยนต์ให้กองทัพคู่ปู้นครับ รถถัง
รถบรรทุกถูกแพงเอาทั้งหมดนั้น ชั่วเวลาปีเดียว เจ้าเหี้ยก ยกห่างมีเงินถึง 20 ล้าน"

ดร. ดิเรกจู๊ปาก

"ไม่ใช่เล่น รวยขนาดน้อง ๆ มหาราชเข้าไปแล้ว"

เสียงหวนพยักหน้ารับว่าเป็นความจริง

"แต่แล้ว นายพลโท โยกูชีวะเกิดเบื่อน้องสาว และพี่สาวของเจ้าเหี้ยก เลย
ปลดกองหนุน และส่งตัวคืนมาทางไปรษณีย์พัสดุ พร้อมด้วยจดหมายแจ้งมาว่า กองทัพคู่ปู้นไม่มีความ
จำเป็นที่จะต้องให้นายเหี้ยก ยกห่างช่วยเหลืออะไรอีกแล้ว เจ้าเหี้ยกตกใจรีบไปหานายพลโท โยกูชีวะที่

ค่ายสนามกีฬาเลยได้ความว่า ท่านนายพลโท อายิโนะโมะโตะเสนาธิการใหญ่ไม่พอใจที่เจ้าเหี้ยกส่งของให้กองทัพญี่ปุ่นแพงเกินไป เอาค่าไรถึง 500 เปอร์เซ็นต์ เจ้าเหี้ยกตัดสินใจพาเมียสวยของเขาไปยกให้ท่านนายพล อายิโนะโมะโตะ อีตาเสนาธิการใหญ่นั้นเห็นส่วนเว้าส่วนโค้งของแม่กิมฮวยเลย โอ.เค. อาริกาได้ เจ้าเหี้ยกก็ได้ส่งข้าวของให้กองทัพญี่ปุ่นอีก จนกระทั่งญี่ปุ่นแพ้สงคราม เจ้าเหี้ยก ยกผ่างนายห้างแบกะดินที่ไม่เคยมีความหมายกับใคร ก็เลยกลายเป็นผู้ยิ่งใหญ่ เปิดร้านค้า, บริษัทต่าง ๆ มีเงินไม่ต่ำกว่าร้อยล้าน ผู้คนนับหน้าถือตาใคร ๆ ก็เรียกว่าตัวลี้ย นี่แหละครับ ความเป็นมาของลี้ยเหี้ยกคนนี้ ขณะนี้หมอมักิจการค้าใหญ่โตมาก เรือเดินทะเลก็มี โรงแรมก็มี โรงสี โรงเลื่อย โรงงานอุตสาหกรรม รู้สึกว่ามันจะรวยกว่าผมด้วยซ้ำไป"

พล พัทธาภรณ์พูดขึ้น

"รวยกว่าแก็เห็นจะเป็นไปไม่ได้ แก็มีเงินสดฝากอยู่ในธนาคารตั้ง 400 ล้าน ถึงอย่างไรนายเหี้ยก ยกผ่างก็คงมีน้อยกว่าแก็"

นิกรเห็นพ้องด้วย

"จริงว๊ย กันเองเกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ยังไม่เคยเห็นใครรวยกว่าอ้ายหงวนของเราเลย คิดเฉลี่ยวันหนึ่งมีรายได้จากกิจการค้าตั้งล้านบาท ใครจะไปสู้มันได้"

คราวนี้กิมหงวนยิ้มแถมแทบแตก ล้วงกระเป๋าเสื้อเช็ดหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทใหม่เอี่ยมปีกหนึ่งออกมาจิกเล่นแก้ขวย แล้วโปรยลงบนพื้นห้อง เจ้าเหี้ยกนั่งคอยรับใช้อยู่ข้างประตูห้อง แลเห็นเช่นนี้ก็ย่นตาเหลือกอ้าปากหาว

"โอ๊ย - รับประทานฉีกหมดแล้ว อ้อย...."

ลี้ยหงวนหันมายกคิ้วให้เจ้าเหี้ย

"ฉีกเพื่อเป็นสัญลักษณ์แห่งความเป็นมหาเศรษฐีของข้า อย่าตกใจเลยะ อย่างมากก็สองพันเท่านั้น ขนหน้าแข็งไม่ร่วง เมื่อเข้ายายชีเข้ามาขอสตางค์ ข้ายังให้ไป 5,000 บาท พอออกไปพ้นบ้าน ยายชีคนนั้นเลยเป็นลมชักตายเพราะความดีใจจนเกินควร"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ จู๊ปากคูกิมหงวน

"อย่าเพิ่งพูดอะไรให้นอกถ่วงนอกทางหน่อยเลยะ อาอยากจะถามแก็ว่า เท่าที่นายเหี้ยกเขามีจดหมายมาเชิญพวกเราไปประชุมที่บ้านเขาในวันมะรืนนี้นะ เราควรจะไปไหม"

นิกรหัวเราะก๊าก

"เขาเชิญนายเหี้ยกครับ ไม่ใช่เชิญ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ค้อนควับ

"จะไปรู้เระอะ ข้าไม่ใช่เจ๊กนี่หว่า"

อาลี้ยยกฝ่ามือผลักหน้านายจอมทะเล้นก่อนข้างแรง แล้วกล่าวกับประมุขบ้าน "พัทธาภรณ์" อย่างนอบน้อม

"เพื่อมารยาท ผมคิดว่าควรไปครับ ตามธรรมดาผู้ที่เขาเชิญเราก็หมายความว่า เขาให้เกียรติเรา หากเราไม่ไป นอกจากเขาจะเสียใจแล้ว เขาอาจจะหาว่าเราเป็นคนใจแคบ ไม่ยอมสังคัม

กับใคร ความจริงคุณอากับเจ้าคุณอาปัจจุบันนี้ ๑ เป็นคนใจน้อยไม่ใส่ใจแคบ ก็น่าที่จะไปพบกับเขาตาม
นัด"

เสียงหัวเราะคิกคักดังขึ้นทันที เจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ทำตาเขียว

"เดี๋ยวก็จะเตะเข้าให้เท่านั้นเอง อ้า - เอาละ เป็นอันว่าอาจะไปตามคำเชิญของ
เขา แต่ว่าพวกเราควรคิดให้ดี สมมุติว่านายเฮียก....เฮีย.....นายเฮียกเกิดประชุมเผยแพร่ลัทธิคอมมิวนิสต์
ล่ะ เราจะว่าอย่างไร"

คราวนี้คุณหญิงวาดสะอึกโหยง

"เออ - จริงซึ่นะ เรื่องนี้ต้องตรวจสอบให้รอบคอบ พ่อหงวน เราอยู่นอกคุกอย่าง
นี้ก็สบายดีแล้ว ไม่ควรหาเรื่องอพยพไปอยู่ในคุก อ้ายลัทธิแดงนี่นะ อาเกลียดยิ่งกว่าจิ้งจกตุ๊กแกเสียอีก
เดี๋ยวนี้เสื้อฟ้าสีแดงอาก็ไม่ยอมใช้แล้ว ต่อไปลิขสิทธิ์อาก็จะใช้สีเขียว"

นิกรพูดโพล่งขึ้นทันที

"ใช้ลิขสิทธิ์สีเขียว ใคร ๆ ก็ต้องเข้าใจผิดคิดว่าคุณอาหญิงสูบยาฝิ่น"

คุณหญิงวาดค้อนค้วง

"ช่างช้า ใครลองมาว่าให้ช้าได้ยืนแม่ค้าขับไปเลย"

เสียงหงวนอธิบายให้ท่านเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ ทราบ

"ผมกล้ารับรองว่า คนอย่างนายเฮียก ยกฝางไม่นิยมลัทธิแดงแน่นอน เพราะ
เขามีฐานะลำซาอยู่แล้ว นายเฮียกเป็นคนจีนที่รักความสงบ พึงพอใจในลัทธิธนาบิสต์ ไม่ใช่คอมมิวนิสต์
โซเชี่ยลลิสต์"

ดร. ดิเรกฮ่าปากหาว

"ธนาบิสต์.....ยูหมายความว่าอะไร"

กิมหงวนหัวเราะ

"ธนาบิสต์ ก็แปลมาจากธนบัตรนั่นเอง ลัทธินี้ใคร ๆ ก็นิยมนับถือ ผู้ใดใคร
มีธนบัตรมากผู้นั้นก็มีความสุขอย่างพวกเราเป็นต้น ใครไม่มีธนบัตร หรือมีเพียงเล็กน้อยก็ยุ่งยาก
เดือดร้อน"

คุณหญิงวาดพูดอึม ๆ

"เมื่อเธอรับรองเช่นนี้ อา ก็จะไปประชุมตามที่เขามี จ.ม. เล็ทเตอร์เชิญมา ถ้า
เขาตั้งสมาคมลำซาขึ้นก็ดีเหมือนกัน พวกเราจะได้เข้าเป็นสมาชิกกับเขา เพื่อเชื่อมความสัมพันธ์ในหมู่คน
มีเงินด้วยกัน ใครเดือดร้อนจะได้ช่วยเหลือกัน เป็นต้นว่า ไม่มีบ้านอยู่ ก็หาอาคารสงเคราะห์คนมีเงินให้
อยู่อาศัย เจ็บป่วยก็ช่วยนำส่งโรงพยาบาล ลูกคนจนข่มเหงก็จะได้หาทาง
ช่วยเหลือ"

ดร. ดิเรกหัวเราะหึ ๆ

"ไม่ต้องช่วยหรอกครับคุณอา คนมีเงินไม่มีวันยุ่งยากเดือดร้อนหรอกครับ เขา
พอใจจะอยู่ที่ไหนก็ซื้อที่ดินปลูกตึกอยู่ เจ็บป่วยก็โทรศัพท์เรียกหมอมาบ้าน แล้วก็คนจนนะ ไม่มีโอกาส
ข่มเหงคนมั่งมีได้หรอกครับ มีแต่คนจนต้องพึ่งบารมีคนรวย"

"ก็ไม่รู้ อามีปากอาก็ได้แต่พูดส่งเดชไปยั้งตัวเอง แกจะมาเอาอะไรกับคนอย่าง
อา"

พูดจบท่านก็หยิบผลเงาะในพานผลไม้หนึ่งผล เงาะขึ้นสุดแขนขว้างถูกหน้าอก
นิกรดังปึก แล้วเอ็ดตะโรลั่น

"เฮ้ย! คนอื่นเขาคุยกันสนุกสนาน ดันนั่งสัปหงกอยู่ได้ เมื่อคืนนี้แกอดนอน
หรือวะเจ้ากร"

นิกรเคี้ยวปากจิบ ๆ นัยน์ตาปรือ พูดเสียงจ้วเจีย
"ครับ เมื่อคืนผมได้นอนเพียง 10 ชั่วโมงเท่านั้น วันนี้เลยง่วงเหงาหาวนอนมา
ตั้งแต่เช้า"

แล้วนิกรก็หันมาทางเจ้าแห้ว
"เฮ้ย - เอาเหล้ามากินเถอะวะ อ้ายแห้ว หากับแกล้มมาด้วย"
เจ้าแห้วรับคำสั่ง ลุกขึ้นเดินก้มตัวออกไปทางหลังตึก คณะพรรค 4 สหายกับ
ท่านผู้ใหญ่ต่างปรึกษาหารือกันในเรื่องที่นายเหี้ยก ยกฝ่างมีจดหมายเชิญมา ในที่สุดก็ตกลงกันว่า จะไป
ประชุมที่บ้านนายเหี้ยก ยกฝ่างตามวันเวลาที่นัดมาในจดหมาย

เสี่ยหงวนเล่าให้ฟังว่า บ้านของนักธุรกิจหญิงผู้นี้เป็นคฤหาสน์ที่โอโงง
หรูหราที่สุดในซอยสี่ฟ้า ปลูกอยู่ในเนื้อที่ดินถึง 4 ไร่ เฉพาะตัวตึกสิ้นเงินค่าก่อสร้างเกือบสามล้าน เสา
หน้าบ้านเป็นเสาหินอ่อนส่งมาจากอิตาลี ดันหนึ่งราคาแสนเศษ มีถึงสามเสา เพียงแต่โรงรถก็สวยงาม
ผิดปกติแล้ว

ในที่สุดก็ถึงวันที่นายเหี้ยก ยกฝ่างนัดประชุม

เวลาประมาณ 15.00 น.เศษ "คาดิลแล็ค" เก๋งคันใหญ่ และใหม่เอี่ยมคันหนึ่ง
ได้เลี้ยวเข้ามาในซอยสี่ฟ้าแห่งถนนพหลโยธินอย่างสง่าผ่าเผย พล พัทธราภรณ์เป็นผู้ขับรถคันนี้ เจ้าคุณ
ประสิทธิ์ ๆ กับคุณหญิงวาดนั่งอยู่ตอนหน้ารถ ดร. ดิเรก, เสี่ยหงวน, นิกร และเจ้าคุณ
ปัจจนึก ๆ นั่งอยู่ตอนหน้ารถ

พอใกล้จะถึงบ้าน "กิเลนทอง" อาเสี่ยก็ยกมือตบพาดพล
"เบา - เบาไว้อพล"
คุณหญิงวาดหันมามองคูมิหงวน แล้วจู้ยี้ปาก
"จะมาเบาอะไรตามถนนร่นแคะอย่างนี้ล่ะพ่อหงวน ทำไมไม่จัดการให้
เรียบร้อยเมื่อก่อนที่เธอจะมาจากบ้าน"

เสี่ยหงวนนัยน์ตาเหลือก
"เบารถครับ ไม่ใช่เบาปีศาจวะ"
แล้วเขาก็บอกนายพัทธราภรณ์
"บ้านใหญ่ทางขวานั้นแหละเลี้ยวรถเข้าไปเลย มีที่จอดรถกว้างขวางมาก กัน
เคยมาบ้านนี้หลายหนแล้ว นายเหี้ยกเขาเชิญกันมากินเลี้ยงบ่อย ๆ"

นิกรยกศอกกระทิงเสี้ยหงวน

"แล้วไม่ชักชวนกันมากินเลี้ยงด้วย ใจดำจริงเชียว"

"คาดิลแล็ค" เก้ง เลี้ยวขวามือผ่านประตูเข้าไปในอาณาเขตของคฤหาสน์

"กิเลนทอง" มองเห็นตัวตึกสองชั้นใหญ่โตหรูหรา มาก ออกแบบทันสมัยมีคาดฟ้าทาสีไข่มุกงามตา สิ่งปลูกสร้างภายในบ้านล้วนแต่สวยงามสะอาดตา เสาใหญ่หน้าตึกทั้งสามเสา เป็นเสาหินอ่อน ถึงแม้ว่าบ้าน "กิเลนทอง" มีเนื้อที่น้อยกว่าบ้าน "พัชรภรณ์" แต่ตัวตึกก็สวยงามกว่า

บนถนนสายใหญ่ นับแต่ประตูรั้วหน้าบ้านเข้ามา มีรถเก๋งคันเบือเริ่มราคา เรือยนต์จอดอยู่เป็นแถวไม่ต่ำกว่า 20 คัน พล พัทธภรณ์ นำ "คาดิลแล็ค" เก้งเล่นมาหยุดห่างจากหน้าตึกไม่กี่ม้าน้อย

4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้งสามต่างพากันลงมาจากรถด้วยใบหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส พล, นิกร, กิมหงวน, ดร.ดิเรก และเจ้าคุณทั้งสองแต่งกายแบบสากลเรียบร้อย คุณหญิงวาดแต่งแบบไทยแท้ชุดฝ้ายกลิ่นน้ำเงินหม่น ทำผมปิดหน้า ปอกเครื่องเพชรราคานับแสน ต่างหูเพชร, สร้อยเพชร, สร้อยข้อมือ และแหวนเพชร เฉพาะแหวนท่านสวมถึง 3 นิ้ว ก่อนจะออกจากบ้านทะเลาะกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ เกือบชั่วโมง เพราะเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ กล่าวถามว่า จะไปประชุมหรือจะไปเล่นยี่เก เท่านั้นเองคุณหญิงวาดก็เป็นพื้นเป็นไฟ ไล่แจกหมากเจ้าคุณประสิทธิ์ ๑ รอบบ้าน

คณะพรรค 4 สหาย และท่านผู้ใหญ่ยืนรวมกลุ่มกันอยู่ข้าง ๆ รถ "คาดิลแล็ค" เก้ง ทันใดนั้นเอง สุภาพบุรุษในวัยกลางคนคนหนึ่งแต่งสากลชุดซีกสกินสีขาวยาวได้วิ่งลงมาจากตึกใหญ่ตรงมาที่รถ "คาดิลแล็ค" เก้ง เขาคือนายเหี้ยก ยกช่าง เจ้าของคฤหาสน์ "กิเลนทอง" นี้เอง

กิมหงวนโบกมือให้เพื่อนพ่อค้าของเขา

"เฮ้ - สวัสดิ์เว้ย"

เหี้ยกยิ้มเป็น เขายกมือไหว้ท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรค 4 สหายอย่างนอบน้อม และกล่าวคำปฏิสันถารนำฟัง

"เชิญครับ เชิญบนตึกเถอะครับ ผมรู้สึกเป็นเกียรติอย่างยิ่งที่ท่านกรุณาตามที่ผมเชิญ"

เสี้ยหงวนยกมือตอบหลังนายเหี้ยกค่อนข้างแรง จนกระทั่งนายเหี้ยกไอเอ้เก็ก ๆ แล้วอาเสี้ยกก็กล่าวแนะนำ

"ท่านผู้นี้ คือพระยาปัจจนิกวิปลาศของกัน"

เจ้าคุณปัจจนิก ๑ ทำคายน

"ปัจจนิกพินาศไว้ ไม่ใช่ปัจจนิกวิปลาศ แล้วกัน.....ปัจจนิกวิปลาศนะแปลว่า ข้าศึกเสียดี หรือวิกจริต ปัจจนิกพินาศแปลว่าข้าศึกพ่ายแพ้"

เสี้ยหงวนหัวเราะ กล่าวกับนายเหี้ยกต่อไป

"ท่านคือพระยาปัจจนิกพินาศ นั้น.....พระยาประสิทธิ์ชะยาสา"

"เฮ้ย !"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ตวาดแค้น

"มีอย่างไหนวะ พระยาประสิทธิ์จะขาศา ประสิทธิ์นิติศาสตร์จะ พ่อหงวน
แกอย่าพยายามเปลี่ยนราชทินนามของฉันหน่อยเลย"

กิมหงวนยิ้มให้เพื่อนพ่อค้าของเขา และผายมือมาทางคุณหญิงวาด

"สุภาพสตรีบรรดาศักดิ์ผู้นี้ คือคุณหญิงวาดหรือคุณหญิงประสิทธิ์นิติศาสตร์
ท่านผู้ใหญ่ทั้งสามเท่ากับเป็นญาติผู้ใหญ่ของกันเอง"

คุณหญิงวาดยกมือจับขึ้นยกทั้งสองข้าง แล้วย่อตัวลงทำท่าเหมือนถวายคำนับ

"ดิฉันเป็นคุณหญิงพานทองที่ได้รับพระราชทานตราตั้งจากสิ้นเกล้า ฯ
รัชกาลที่ 6 ไม่ใช่คุณหญิงตั้งเองนะคะ"

นายเหี้ยกยกมือไหว้

"ครับ ผมทราบแล้ว"

"อู๊ย ดีใจจัง ทราบได้อย่างไรคะ"

ท่านพูดเสียงอ่อนหวาน พยายามทำท่าให้น่าเอ็นดูเหมือน ออเดรย์
เฮเบิน ในเรื่อง "โรมร่าลิก" ที่ท่านไปดูมาเมื่อบ่ายวานนี้

"ทราบจากบุคลิกของคุณหญิงนะซีครับ"

"หรือคะ อ้า...ดิฉันชื่อวาดคะ แต่เสี่ยจะเรียกดิฉันว่าคุณหญิงแอนน์
ก็ได้"

"บู๊โธ"

เจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ ปลงอนิจจัง

"หน้าตาคุณหญิงยังกะม้าแข่ง สวรรค์เสียบ้างซี คุณหญิงจ๋า"

"เอ๊ะ พิถีพิถันเชียว ทีตัวละก็อยากเป็นพระเอกหนังแกงกะหรี่เปิด ทำเดิน
แอ็คแอ๊ทให้เหมือนหมอนั้น เซอะ แกงกะหรี่เปิดหัวมันล้านเมื่อไหร่"

ดร. ดิเรกกลืนน้ำลายเอื้อง

"แกงกะหรี่เปิดนะใครกันครับ"

"อ้าว - ก็เจ้าพระเอก "โรมร่าลิก" นะซี"

เสียงหัวเราะดังขึ้นอย่างครั้นเครง นายแพทย์หนุ่มทำหน้าที่กระเรียกระราดชอบ
กล เขามองดูหน้าคุณหญิงวาดแล้วพูดพลางหัวเราะพลาง

"เกรเกอร์ เป็ค ครับคุณอา ไม่ใช่แกงกะหรี่เปิด"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"นั่นแหละ อย่านมาก่อนขอหน่อยเลยวะ อาไม่เคยเรียนภาษาฝรั่ง ออกแอ็ค
เช่นไมโครถูก อ้ายเรารู้ดสำห้ถามอ้ายกรคุณแล้วว่า พระเอกคนนี้นั้นชื่อแกงกะหรี่เปิดใช่ไหม อ้ายกรบอก
ว่าใช้อย่างหน้าตาเลย คนซิบหาย ทำให้เราขายหน้าคุณเหี้ยกแต่"

นายเหี้ยก ยกฝางสะคั่งเหมือนถูกเข็มแทง

"ประธานโทษครับคุณหญิง ผมชื่อ นายเหี้ยก ยกฝางครับ ไม่ใช่เหี้ยกแต่"

คุณหญิงยิ้มเงื่อน ๆ

"หรือคะ ขอโทษเถอะค่ะ ดิฉันนี่ว่าคุณชื่อเหี้ยกแต่เสียอีก"

"มิได้ครับ ผมชื่อเหี้ยก ยกผ่าง"

คุณหญิงวาดทำตาหวาน แล้วพูดกับเศรษฐีใหญ่อย่างกันเอง

"พ่อหงวนเขาเล่าให้ดิฉันฟังว่า เมื่อก่อนนี้คุณก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร เดินเตะฝุ่นตั้งห่างแบกะดินขายของไปเกออยู่แถวเวียงนครเขมม ต่อมาคุณเข้าขานักปุ่นได้ คุณยกน้องสาว และพี่สาวของคุณให้เป็นเมียของนายพลโยกชีวะ คุณก็ร่ำรวยเงินทองไหลมาเทมา เพราะคุณเป็นผู้ซื้อของให้กองทัพนักปุ่น"

กิมหงวนโกรธจนตัวสั่น ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"เอา - เอา - สวดใหญ่เลย ผมเล่าให้คุณอาฟัง แล้วคุณอามาเล่าให้นายเหี้ยกเขาฟังเช่นนี้ นายเหี้ยกเขาก็ล้าคับปยุ่ตายายผมแน่ซีครับ"

คุณหญิงวาดค้อนควับ

"หนอย - ยังจะมาขึ้นเสียงอีก หรือไม่จริงล่ะ ทุกคนที่ยืนอยู่ในที่นี้ย่อมเป็นพยาน คนเราเมื่อพูดแล้วไม่ต้องกลัว เมื่อกลัวแล้วก็อย่าพูด"

นายเหี้ยกยิ้มให้เสียหงวน

"กันไม่โกรธแกลหรือหงวน เพราะแกลพูดความจริง การสร้างตัวเองโดยลำแข้งของเรา ไม่ใช่เรื่องที่น่าอับอาย และอดีตที่ยากจนของคนเราก็ไม่จำเป็นจะต้องปิดบังคนอื่น รัฐมนตรีบางท่านเคยเดินย่ำต๊อกมาแล้ว พ่อค้าบางคนที่เป็นเศรษฐีก็เคยเป็นกรรมกรอด ๆ อด ๆ นอนข้างถนนมาแล้ว"

อาเสี้ยหัวเราะเสียงปร่าชอบกล เขาริบแนะนำนายเหี้ยก ยกผ่างให้รู้จักกับเพื่อนเกลอของเขา ซึ่งเจ้าของบ้านก็โอภาปราศรัยด้วยเป็นอย่างดี แล้วนายเหี้ยกก็กล่าวกับทุก ๆ คน

"เชิญไปสนทนากันบนตึกเถอะครับ"

คุณหญิงวาดถามเบา ๆ

"มีแขกกี่คนคะ"

"ทั้งหมด 25 คนครับ"

"มิได้ค่ะ ดิฉันหมายถึงแขกจริง ๆ ค่ะ แขกอื่นเดียนะค่ะ"

นายเหี้ยกฮ่าปากหาว

"มีคนเดียวครับ นายจันทรังการสิงหาราชรามซึ่งครับ เศรษฐีชาวภาคที่ร่ำรวยที่สุดในเมืองไทยเรา"

"แล้วฝรั่งมีไหมคะ"

คุณหญิงวาดถามต่อไป

"ไม่มีหรือครับ ฝรั่งในเมืองไทยมีเงินอย่างมากก็เพียงล้านสองล้านเท่านั้นไม่ถึงขนาดลำซ่า ผมเลยไม่ได้เชิญ โดยมากมีแต่คนจีน และพวกลูกจีนครับ อ้อ - มีเศรษฐีพม่ามาประชุมคนหนึ่ง ชื่อหม่องทินโผล่ครับ"

"หม่องติน โผล่"

คุณหญิงวาดอุทาน

"มิได้ครับ หม่องทิน โผล่ ไม่ใช่ทิน โผล่ ถ้าทิน โผล่หมายความว่ารองเท้าขาด ผมเห็นจะไม่เชิญแน่ เพราะแขกของผมล้วนแต่ล่าช้าจริง ๆ"

นิกรถามยิ้ม ๆ

"พม่าคนนี่ถ้าจะรวยมากกระมังครับ คุณเปี่ยก"

นายเหี้ยกขมวดคิ้วขึ้น

"ผมชื่อเหี้ยกนะครับ ไม่ใช่เปี่ยก"

นิกรหัวเราะชอบใจ

"ผมทราบแล้วครับ แต่คำว่าเหี้ยกฟังแล้วทะแม่ง ๆ ชอบกล ผมเลยเรียกคุณว่า เปี่ยก"

เสี่ยหงวนพูดเสริมขึ้นทันที

"ดีเหมือนกันเหี้ยก ลือลือจะชื่อเปี่ยกมากกว่าเหี้ยก เพราะเขียนง่ายกว่า และ ฟังก็เพราะหูกว่า ถ้ายังงี้ก็ทำเรื่องราวขอเปลี่ยนชื่อต่อกระทรวงมหาดไทย"

นายเหี้ยกนั่งคิด

"เอ - เข้าทีแะะ เมีย และแม่ยายของกันเขาวิงวนขอร้องกันมานานแล้วให้กัน เปลี่ยนชื่อเสียใหม่ เพราะไม่มีใครตรัสรู้ว่าคำว่าเหี้ยกนั้นเป็นภาษาแต่เอี้ยะ แต่ชื่อเปี่ยกเฉย ๆ ตามที่คุณ นิกรตั้งให้มันจะเพราะหรือ"

นายจอมทะเล้นยิ้มน้อยยิ้มใหญ่

"เปี่ยกเฉย ๆ ไม่เพราะแน่ครับ ควรจะมีคำนำหน้า หรือตามหลัง เช่น ศรีเปี่ยก, เปี่ยกศักดิ์, เปี่ยกสนิท, ทองเปี่ยก, เปี่ยกนิรันดร์, เปี่ยกปุ่น, เปี่ยกแป้ง, บุญเปี่ยก, เปี่ยกทง, ทรัพย์เปี่ยก"

นายเหี้ยกริบโบกมือห้ามนิกร

"พอแล้วครับ คุณนิกร ผมคิดว่าผมชื่อเหี้ยก ยกผ่างต่อไปตามเดิมดีกว่า เมีย ผมเขาก็เรียกผมจนเคยชินแล้ว แะะ แะะ ขอเชิญทุก ๆ ท่านขึ้นไปประชุมบนตึกเถอะครับ"

ครั้นแล้วนายเหี้ยกซึ่งไม่ยอมชื่อเปี่ยกก็เดินนำหน้าพา 4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ทั้ง สามตรงไปยังคฤหาสน์ "กิเลนทอง" ทุกคนต่างนึกชมความสวยงามโอโงะของคฤหาสน์หลังนี้ เมื่อเข้าไป ในห้องโถงใหญ่ซึ่งมีขนาดราวกับหอประชุม 4 สหายกับท่านผู้ใหญ่ก็ได้แลเห็นชาวไทย, ชาวจีน, ชาวภา รตะและชาวพม่า รวมทั้งหมดเกือบ 30 คน นั่งอยู่บนเก้าอี้วนรอบ ๆ ห้อง กำลังสนทนากันอย่าง ครื้นเครง ด้านหนึ่งของห้องโถงซึ่งเป็นบาร์ คนรับใช้ของนายเหี้ยกแต่งกายเรียบร้อยยืนอยู่ในบาร์ เบื้องหลังบาร์เต็มไปด้วยวิสกี้, เบียร์ และแชมเปญ

นายเหี้ยก ยกผ่าง ได้แนะนำให้ทุกคนในที่นี้รู้จักกับคณะพรรค 4 สหาย และ ท่านผู้ใหญ่เป็นรายตัว แล้วเชิญให้นั่งยังที่อันสมควร ส่วนนายเหี้ยกเลี้ยงไปนั่งกับเพื่อนของเขาคนหนึ่ง

คนใช้ของนายเหี้ยกถือถาดทองคำใบใหญ่ใส่แก้วน้ำสีเหลืองหลายแก้วเดินเข้ามาหยุดยืนโค้งคำนับ 4 สหายอย่างนอบน้อม

"เหล่าเธอะ น้องชาย"

อาเสี่ยถามยิ้ม ๆ

"ครับผม"

ชายผู้นั้นตอบเบา ๆ

4 สหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ และเจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ ต่างหยิบแก้ววิสกี้โซดามา จากถาดทองคนละแก้ว แล้วนายแพทย์หนุ่มก็ส่งให้คุณหญิงวาดหนึ่งแก้ว คุณหญิงสันศิริระปฏิเสธ กระซิบบอกนายแพทย์ดิเรกเบา ๆ

"อาทินไม่ได้หรอก เลิกดื่มมาหลายปีแล้วตั้งแต่อาเอาไม้ตีพริกตีหัวเจ้าคุณแตก อาเลยสาบานไว้"

ดร. ณรงค์ฤทธิ์ยิ้ม

"ทานเสียนิดเถอะครับ ให้เกียรติเจ้าของบ้านเขา"

คุณหญิงวาดขมวดคิ้วขึ้น

"โอ้ - เธอไม่รู้อะไร อานะกินเหล้าเข้าไปแล้วเป็นต้องอาละวาด"

ดิเรกหัวเราะ

"เขาผสมบาง ๆ อย่างนี้ไม่เป็นไรหรอกครับ"

คุณหญิงวาดบ่นกระปอดกระแปดเบา ๆ รับแก้วน้ำสีเหลืองมาจากมือ นายแพทย์หนุ่ม คณะพรรค 4 สหายและท่านผู้ใหญ่ทั้งสามต่างยกแก้ววิสกี้ขึ้นจิบ บรรดาแขกทุกคนที่อยู่ในห้องนี้ล้วนแล้วแต่เป็นเศรษฐี หรือที่เรียกกันทั่ว ๆ ไปว่า "ล่าช้า" ทั้งสิ้น ส่วนมากเป็นชาวจีนรู้จักคุ้นเคยกับเสี่ยหงวนเป็นอย่างดี บางคนก็รู้จักกับท่านผู้ใหญ่ และคณะพรรค 4 สหายด้วย ท่านที่ล่าช้าทั้งหลายต่างสนทนาปราศรัยกันด้วยเสียงอันดังตามธรรมดาของคนมีเงิน

ในที่สุด นายเหี้ยก ยกฟ่าง ก็ลุกขึ้นก้มศีรษะโค้งคำนับชาวคณะล่าช้าทั้งหลาย เสียงจ๊อกแจ๊กจ้อแจ๊ยบกริบทันที

"ท่านผู้มีเกียรติ และมีสตาจ์"

นายเหี้ยกกล่าวขึ้นด้วยเสียงกังวาน

"เท่าที่ข้าพเจ้าเชิญท่านมาประชุมพร้อมกัน ณ ที่นี้ ก็เพราะข้าพเจ้ามีโครงการที่จะจัดตั้งสมาคมล่าช้าแห่งประเทศไทยขึ้น สมาคมล่าช้านี้ก็คือสมาคมของพวกเขาเศรษฐีนั่นเอง ตามต่างประเทศเขามีมานานแล้ว เช่นในอังกฤษ และสหรัฐอเมริกา ฉะนั้นประเทศไทยเราควรมีสมาคมล่าช้าบ้าง เพื่อให้พวกเขาเศรษฐีมหาเศรษฐีทั้งหลายได้มีโอกาสพบปะกัน"

เสียงชาวภารตะหวดงามเอ็ดตะโรลั่น เขาลุกขึ้นยกมือชี้หน้าคนรับใช้ของนายเหี้ยก และส่งเสียงลั่นบ้านเหมือนกับแขกตอนโมโห

"อินนี่ทำยังงี้ไม่ถูกนะ ชัดหมานะ แยกโกรธมากรู้ไหม"

นายเหี้ยกยื่นวาทไปทั้งตัว มองดูนายจันทร์อังคารสิงหาราชรามซึ่งแล้วกล่าวถามอย่างนอบน้อม

"ประทานโทษ คนใช้ของผมทำอะไรให้นายห้างไม่พอใจหรือครับ"

ราชาแห่งสินค้า และผ้าแพรทุกชนิด หันควับมาทางนายเหี้ยก

"ไม่พอใจเรื่องหมูแผ่นนะ คุณเหี้ยก"

นายเหี้ยกทำคอย่น มองดูจานหมูแผ่นซึ่งอยู่ในมือคนใช้ของเขา

"อ้ายเลิศ ท่านเป็นแขกเสือกเอาหมูแผ่นยกมาให้ท่านมีอย่างหรือ"

นายห้างขายผ้าเอ็ดคะโรลัน

"ไม่ใช่ยังงั้นนะ อีนี่เอาใส่จานเล็กนิดเดียวมาให้จั้น ดูถูกกันมั่งมากนะ ต้องเอาจานใหญ่ ๆ ใส่มาซี อีนี่จั้นชอบหมูแผ่นคะริาบ"

บรรดาเศรษฐีทั้งหลายต่างหัวเราะกรีน นายเหี้ยกไล่คนใช้ของเขาให้จัดหมูแผ่นมาให้ นายจันทรังการสิงหราชรามซึ่งหนึ่งกิโต แล้วเขาก็กล่าวสุนทรพจน์กับพวกล่าช้าต่อไป

"ท่านทั้งหลาย พวกเราเหล่าเศรษฐีทั้งหลายในที่นี้ย่อมจะต้องมีการสังคัมพบปะกัน ข้าพเจ้าจะตั้งสมาคมล่าช้าขึ้นที่บ้านข้าพเจ้า จัดหากีฬาในร่ม, กีฬากลางแจ้งไว้ให้ท่านสนุกสนานกัน หลังบ้านข้าพเจ้าก็มีสระอาบน้ำ มีสวนดอกไม้อันสวยสดงดงาม พวกท่านมีเวลาว่างก็จะมาหาความสุขสำราญกันที่นี่ ข้าพเจ้าจะจัดบาร์จำหน่ายเหล้า และอาหารต่าง ๆ ไว้รับรองท่านด้วย ที่นี้จะมีแต่คนชั้นสูงคือเศรษฐีจริง ๆ เราจะไมยอมต้อนรับเศรษฐีย่อย ๆ หรือผู้ที่มีฐานะชั้นกลางแต่แสดงตนเป็นเศรษฐีเป็นอันขาด ข้าพเจ้าหวังอย่างยิ่งว่าพวกท่านคงยินดีสนับสนุนแนวความคิดของข้าพเจ้า และพร้อมแล้วที่จะฟังความเห็นของท่านทั้งหลาย"

เสียงคบบมือดังขึ้นเปาะเปาะอย่างเสียไม่ได้ ฤทธิ์ตราขาวที่คลุมหญิงวาดคืบเข้าไปหนึ่งก้าว ทำให้คุณหญิงหน้าแดงเหมือนลูกตำลึง คุณหญิงวาดค้อย ๆ ลูกขึ้นยืนยกมือขวาขึ้นเหมือนอิตเลอ์จอมบงการของเยอรมัน แล้วท่านก็พูดเสียงอ้อแอ้เพราะลั่นไกสั้น

"ง่า - ท่าน - ผู้มีเกียรติ และท่านผู้อัดคัดเกษาทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอสนับสนุนแนวความคิดอันดีเลิศของนายเหี้ยกแต่ที่จะจัดตั้งสมาคมล่าช้าขึ้น ก่อนอื่นข้าพเจ้าจะได้ร้องเพลงปลุกใจให้ท่านฟังเสียก่อน"

คณะพรรค 4 สหายและท่านผู้ใหญ่ต่างใจหายวาบไปตามกัน นิกรจู้ยปาก และพูดขึ้นทันที

"คุณอาครีบ ถ้าปากนักก็ลงมาเถอะครีบ"

คุณหญิงวาดไม่ยอมฟังเสียง ท่านกัมศิริชะค่านับบรรดาแขกผู้มีเกียรติ ใครต่อใครต่างคบบมือให้ท่าน คุณหญิงวาดยิ้มให้นายเหี้ยกแล้วกล่าวถาม

"คุณเหี้ยกคะ เย็นตาโพบีไหมคะ"

นายเหี้ยกทำตาปริบ ๆ

"เย็นตาโพบี.....คุณหญิงจะทานหรือครับ"

"อู๊ตตาย เย็นตาโพบีอ้ายที่เขาร้องกรอกมันแล้วขยายเสียงดัง ๆ นะคะ"

นายเหี้ยกทำคอย่น

"ไมโคร โฟนาไซไหมครับ"

"กะ กะ นั้นแหละกะ มีไหมกะ"

เจ้าของบ้านทำหน้าที่ปั้นยาที่ดีที่สุด

"ไม่มีหรือครับคุณหญิง เรามาประชุมกันเพื่อตั้งสมาคมครับ ไม่ได้มา
โฆษณาหาเสียงผู้แทนหรือขายยา ร้องโดยไม่ต้องมีไมโครโฟนก็ได้ยินกันทั่วครับ"

คุณหญิงวาดยิ้มแป้น กระแอมเบา ๆ แล้วท่านก็ร้องเพลงปลุกใจชาวไทย
ทั้งหลายที่ท่านจำมาจากวิทยุ

ความรักอันใด

แม้รักเท่าไร

ก็ไม่ยั่งยืน

ร้องได้เพียงเท่านี้ คุณหญิงวาดก็ยิ้มแห้ง ๆ ยกมือไหว้ผู้ที่กำลังฟังท่านร้องเพลง
"ประธานโทษกะ ดิฉันล้มเนื้อเสียแล้ว จำได้แต่เพียงทำนองเท่านั้น แะ
แะ วันนี่ดิฉันสนุกเหลือเกิน ดิฉันมาเข้าไปแล้วอยากจะทำเรื่อง ถามหน่อยเถอะกะ ในที่นี้ใครจะเอา
เรื่องกับดิฉันบ้าง"

ท่านนั่งอิงไปสักครู่ก็หันมาทำตาเขียวกับเจ้าคุณประสิทธิ์ ฯ

"หรือเจ้าคุณจะทำเรื่อง ยังได้นะกะ สะฮ้า อย่างนี้กว่าคนอย่างคุณหญิงวาดนะ
มันจะโง่งงเท่าตุ่น คอยคุณนะ ถ้าเจ้าคุณแอบเข้าหานางปลื้มอีกครั้งเดียวละก็ เป็นชิบหายแน่ ไม่เชื่อก็ลอง
ดู"

เสียงหัวเราะอย่างครั้นเครงดังขึ้นลั่นห้องโถง นายพัชราภรณ์รู้สึกอับอายเขายัง
นัก พอลุกขึ้นเดินเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าคุณหญิงวาด พอแลเห็นลูกชาย คุณหญิงวาดก็ก้าวลงมาจาก
เก้าอี้นุ่มแต่โดยดี นายพัชราภรณ์พาท่านไปนั่งบนเก้าอี้นุ่มตัวหนึ่งข้าง ๆ ดร. ดิเรก

"ถ้าคุณแม่จะอาละวาดละก็ รอไว้ไปอาละวาดที่บ้านเราเถอะนะครับ"

พลกระซิบกระซาบบอกท่าน

คุณหญิงอมยิ้มแก้มตุ่ย

"กว่าจะไปถึงบ้านแม่ก็หายแล้ว แกก็รู้ว่าแม่นะ พอเหล้าตกถึงท้องก็เมาเอ
อย่างนี้แหละ และถ้าแม่ก็ชอบเอาเรื่องใครต่อใคร"

พลจู้ยปาก

"นั่งเฉย ๆ เถอะครับ ผมอายุเขาเต็มทนแล้ว นายห้างแขกคนนั้น แกกำลัง
มองดูคุณแม่คล้ายกับคุณแม่เป็นตัวละคร อายุเขาบ้างซีครับ"

คุณหญิงวาดลืมตาโพล่ง จ้องตามองดูนายจันทร์อังคารสิงหาราชรามซึ่ง
อย่างเดือดคาล แล้วท่านก็ลุกขึ้นเดินผ่านพรมผืนใหญ่ ตรงเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้าราชาแห่งฟ้า และแพร
พรรณ

"นายห้างมองฉันอย่างนี้ หมายความว่าอะไร"

นายจันทร์อังคารอมยิ้ม

"ไอ้ - อีนี้ไม่ได้หมายความว่าอะไรนะ คุณหญิงจ๋า"

"แล้วยังนั่งมองฉันทำไม"

นายจันทร์อังคารหัวเราะเห็นฟันขาว

"ทำอะไรมองไม่ได้ อีนี่คุณหญิงสวยมั่งมีมากนะ ทำผมแบบนี้มองดูคล้ายๆออ
เครย์ แสบเป็นน่ะคุณหญิง แยกชอบคะรึบ"

คราวนี้คุณหญิงวาดหายโกรธ ยิ้มแก้มแทบแตก

"เหมือนมากหรือจะ นายห้าง"

"เหมือนคะรึบ เหมือนออเครย์ตอนถ่ายยาคะรึบ"

"อู๊ย คนผี ประเดี๋ยวแม่เอาไม้จี้จุดไฟเผาหน้าเสียวหอก ชะ ชะ เป็นแขก
กินหมูแผ่น ไม่เคยเห็น"

"โอ - อีนี่กินแล้วร่อยคีนะคุณหญิง แะะ แะะ แยกชอบมั่งมี"

คุณหญิงวาดเดินกลับมาหาคณะพรรคของท่าน แล้วท่านก็ยิ้มศิระะโค้งคำนับ
บรรดาท่านผู้มีอันจะกินทั้งหลาย

"อ้า - ข้าแต่ท่านผู้มีศักดิ์ ต่อไปนี้ข้าพเจ้าคุณหญิงวาดจะร้องเพลงเอกชื่อว่า
"พม่าแทงกบ" ให้ท่านฟัง"

เสียงหัวเราะอย่างครื้นเครงดังลั่นห้อง สุภาพบุรุษชาวพม่า ซึ่งเป็นชายกลางคน
รูปร่างอ้วนใหญ่สูงโสร่งสวมกุยเฮงมีผ้าโพกศีรษะสูบบูหรี่มวนใหญ่ยาวเกือบสองคืบ แสดงท่าที่ไม่พอใจ
และเอ็ดตะโรขึ้นทันที

"พม่าฆ่าแม่แทงกบนำ พม่าไม่กินกบหน้า ก็พม่าฆ่าถ่าน้ำ พู๊ดหยั่งจู้ทุกพม่า
หน้า"

คราวนี้ 4 สหายหัวเราะงอหาย คุณหญิงวาดสิ้นศิระะซ่า ๆ ทรุดตัวลงนั่งบน
เก้าอี้โน้มตามเดิม พอสบตากับหม่อมทิน โผล่ คุณหญิงก็ยกมือไหว้แล้วพูดเสียงหัวเราะ

"ขอโทษคะหม่อมทินแหง ฉันไม่ได้เจตนาลบหลู่ดูหมิ่นพม่าเลย ได้ยินจาก
วิทยุทุก ๆ วันก็อยากจะร้องให้พวกเราฟังกัน"

หม่อมทิน โผล่ยิ้มเจื่อน ๆ

"ผมถือทิน โผล่ หมายถึงทินแหง"

บรรยากาศในที่ประชุมแจ่มใสสดชื่น คนของนายเหียนกวีวิศกีโซดามาเสีฟอีก
คราวนี้คุณหญิงรับแก้วเหล้ามาจากถาดทองโดยดี และยกขึ้นดื่มรวดเดียวหมดแก้ว เจ้าคุณประสิทธิ์ ๆ มี
ท่าทางกระสับกระส่ายตลอดเวลา

นายเหียน ยกฝ่าง กล่าวกับที่ประชุมต่อไป

"ข้าพเจ้าหวังใจว่าพวกท่านทั้งหลายคงสนับสนุนแนวความคิดของข้าพเจ้า
ฉะนั้น ขอให้พวกเราแจ้งเลิกคณะกรรมการ และประธานของสมาคมล่าช้าเถิด ข้าพเจ้าเห็นว่าในที่นี้อ
เสีงิมหงวน ไทยแท้ เป็นผู้ที่ร้ายที่สุด มีเงินฝากธนาคารทั้งใน และนอกประเทศหลายร้อยล้าน
ข้าพเจ้าขอเสนอให้อาเสีงิมหงวนเป็นประธาน หรือเป็นนายกของสมาคมล่าช้า"

เสีงิมหงวนหัวเราะชอบใจแล้วกล่าวว่า

"ข้าพเจ้าขอถอน"

"ถอนอะไร"

นายเหี้ยกวด

"ถอนขงจี้กะเร้วว้ย กั้นมีภารกิจการค้ามากมาย กั้นไม่มีเวลาว่างพอที่จะเป็นนายกของสมาคมได้ กั้นขอถอนตัว"

นายจันทร์อังคารสิงหาราชรามซึ่งผลุดลุกขึ้นยืนอย่างสง่าผ่าเผย มีขอวาถือแก้วน้ำสีเหลือง เขากล่าวกับที่ประชุมด้วยเสียงแจ่มใส

"นายจ๋า อีนี่จั้นรวยที่สุดกะร๊าบ ในมวงไทยใครจะรวยกว่าจั้นไม่ได้ จั้นต้องเป็นนายกนะ ฮะ ฮะ"

ที่ประชุมตบมือกราว นิกรสนับสนุนชาวภารต

"ข้าพเจ้าเห็นสมควรอย่างยิ่งที่พวกเราควรจะต้องเลือกให้นายจันทร์อังคารพุทธพิศ ๑ เป็นนายกของสมาคมลำซาแห่งประเทศไทย"

พี่บั้งสะคั้งโหยง

"เฮ้ล่ะ อีนี่ท่านเรียกชื่อจั้นยาวเกินไปกะร๊าบ จั้นทร์อังคารสิงหาราชรามซึ่งนะไม่ใช่จั้นทร์อังคารพุทธพิศ ๑ สุกร์เสาร้อาทิตย์นะนาย"

ที่ประชุมหัวเราะครืน มีการอภิปรายกันสักครู่ สมาชิกลำซาก็ลงมติแต่งตั้งให้นายจันทร์อังคารเป็นนายก ต่อจากนั้นก็มีการเลือกคณะกรรมการอีก 6 คน หม่อมทินโพลได้เป็นรองนายก และกรรมการ คุณหญิงวาดเป็นกรรมการ และเลขานุการ กรรมการ นายเหี้ยกวด ยกผ่าง, นายไล่เจียะ แซ่ม้า, นายกวงแท้ฮั่ว แซ่เหย, ดร. ดิเรก ณรงค์ฤทธิ์ เป็นกรรมการ

มีการประชุมร่างระเบียบ กฎข้อบังคับของสมาคมเกือบชั่วโมง นิกรนั่งหลับไปหลายตื่น ในที่สุดนายจอมทะเล้นก็กล่าวกับนายเหี้ยกวด ยกผ่างด้วยเสียงอันดัง

"คุณเหี้ยกวดครับ นี่ก็เลยเวลาน้ำชาขามากแล้วจนจะถึงเวลาอาหารเย็น ผมคิดว่าทางที่ดีคุณควรสั่งให้คนของคุณจัดน้ำชา และขนมมาได้แล้ว ความสำคัญของการประชุมอยู่ที่การกิน ถ้าพวกเราหิวจะประชุมกันได้อย่างไร"

นายจันทร์อังคารหัวเราะก๊าก กล่าวสนับสนุนนิกรทันที

"โอ - ถูกแล้วนะนายเหี้ยกวด อีนี่จัดน้ำชามากินได้นะ"

นายเหี้ยกวด ยกผ่างได้ร้องบอกคนของเขาให้จัดน้ำชามาทันที แล้วเปิดการประชุมกันต่อไป

เป็นอันว่าการจัดตั้งสมาคมลำซา ได้ตกลงกันเป็นที่เรียบร้อยในเวลา 16.00 น. เศษ สมาคมนีจะใหญ่ยิ่งเพียงใดไม่จำเป็นต้องพูดถึง เพราะสมาชิกทุกคนจะต้องเป็นเศรษฐีขนาดลำซา คุณหญิงวาดอ้อมอกอ้อมใจมากที่ท่านได้รับการเลือกตั้งให้เป็นกรรมการ และเลขานุการของสมาคม ท่านกล่าวปฏิญาณว่า ท่านจะปฏิบัติหน้าที่ของท่านให้ดีที่สุด

พิธีเปิดสมาคมล่าช้าแห่งประเทศไทย ได้กระทำขึ้นในตอนเย็นวันเสาร์ที่ 17 กรกฎาคม ศกนี้ เวลา 17.00 น.ตรง บรรดาแขกที่ได้รับเชิญมาในงานเปิดป้ายของสมาคมล้วนแต่เป็น เศรษฐีขนาดหนัก

หลังจากนั้น สมาคมล่าช้าก็เป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของบรรดาเศรษฐีทั้งหลาย จำนวนสมาชิกได้เพิ่มพูนขึ้นอย่างรวดเร็ว ทุกวันนี้ที่การค้าตกต่ำก็เนื่องจากท่านเศรษฐีเหล่านี้กอบโกยเงิน เอาไว้แต่ไม่ยอมใช้จ่าย กระแสการเงินจึงไม่หมุนเวียนในตลาด

คณะพรรค 4 สหายของเรา ได้มาเที่ยวที่สมาคมนี้ทุกวันตอนเย็น ได้รู้จักกับ สมาชิกใหม่ ๆ มากหน้าหลายตา บางคนยังเป็นเด็กหนุ่มอายุไม่เกิน 25 ปี แต่มีเงินหลายสิบล้าน เพราะมี ทางกอบโกยเงินสุดแล้วแต่วิธีการหาเงินของเขา ในตอนเย็นจนกระทั่ง 24.00 น. ที่สมาคมล่าช้าอุณหภู นาฝ่ำกั้เต็มไปด้วยเศรษฐีหญ่าย ซึ่งต่างก็โอ้อวดความมั่งมีของตนให้เพื่อนฝูงฟัง ที่สมาคมมีเหล้า และ อาหารฝรั่ง แต่ขายเงินสดไม่มีการเซ็น ทั้งนี้ก็เพื่อให้สมกับที่สมาคมนี้เป็นที่รวมของมหาเศรษฐีทั้งหลาย การเซ็นชื่อย่อมไม่ใช่วิสัยของเศรษฐี

นายกของสมาคม นายจันทรังการสิงหราชรามชิ่ง ได้สามารถทำให้สมาคม เจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว เขาโทรเลขสั่งนางระบำชาวภารตะมาจากเมืองเคลลี ในประเทศอินเดีย พร้อม ด้วยหัตถดนตรีการตะหนึ่งวง นางระบำเหล่านี้ได้แสดงการฟ้อนรำนุ่งน้อยห่มน้อย หรือบางทีก็นุ่งลมห่ม ฟ่ำตามแบบนาฏศิลป์ของชาวภารตะ ซึ่งทำให้สมาชิกของสมาคมล่าช้ามีความสุขกายสบายใจไปตามกัน หม่อมทินโผล่สั่งระบำพม่ามาแข่งกับระบำแขก แต่สาวพม่าคอยาวเกินไป และร้ายรำช้ามาก ไม่สวิงสวย เหมือนสาวแขกนัยน์ตาคม คณะระบำอย่างกั้งมาได้ไม่กี่วันก็ขึ้นเรือบินกลับไปพม่า

ในฐานะที่นายจันทรังการสิงหราชรามชิ่งเป็นนายกของสมาคม ชาว ภารตะผู้นี้จึงซุกเบ่ง ๆ สักหน่อย มีการส่งเสียงอะอะ และเจ้าก็เจ้าการไม่เข้าเรื่อง นายจันทรังการจึงไม่ กินเส้นกับกิมหงวนของเรา ถึงกับปะทะกันอย่างรุนแรง เกือบจะแจกหมากกัน แต่เพื่อนสมาชิกช่วยกัน ห้ามไว้ หลังจากนั้นมาอาเสี้ยก็ประกาศตนเป็นปรปักษ์กับนายจันทรังการ

"แกคอยดู อ้ายกร"

อาเสี้ยกล่าวกับเพื่อนเกลอของเขา

"กันจะต้องหักหน้าเจ้าบังหนวดคคนนี้ให้ได้ กันจะทำให้ขายหน้าเขาทีเดียว"

นิกรถามว่า

"แกจะทำอย่างไร"

เสี้ยหงวนยิ้มแค้น ๆ สายตามองคุณนายจันทรังการซึ่งกำลังเดินไปมาตามโต๊ะ ต่าง ๆ และส่งเสียงหัวเราะเอ็ดตะโรไม่เกรงใจใคร

"กันจะหักหน้าอ้ายบังด้วยความเป็นเศรษฐีของกันนะซิ พู้งนี้เย็นเจ้าบัง หนวดคจะต้องอายกันแทบจะแทรกแผ่นดินหนีทีเดียว"

พลกล่าวห้ามเสี้ยหงวนด้วยความหวังดี

"อย่าเลยะหงวน ขายหน้าเขาเปล่า ๆ เมื่อนายจันทรังการแยกเบ่งก็ปล่อยให้แก เบ่งไปเถอะ ไม่มีใครเขาเชื่อหรือกว่านายจันทรังการมีเงินมากกว่าแก"

อาเสี่ยขบกรมกรอด

"ไม่ได้ มันดูถูกกันมาก กันให้รางวัลนักระบำแขกคนละร้อยบาท เจ้าจันทร์ให้คนละพันบาท อย่างนี้เรียกว่าลูบคมกันใช่ไหม มันเสียใจจริง ๆ ที่วันนี้กันเอาเงินมาเพียง 5,000 เท่านั้น เอาไว้พุงนี้เถอะ กันจะให้ยายเหี้ยแบกเงินตามกันมาที่นี่ อ้ายจันทร์หมวดคจะต่องหน้าเหี้ยเมื่อได้เห็นความเป็นมหาเศรษฐีของกัน อูย - อย่าว่าแต่นายจันทร์คนนี้เลยวะ เฮนรี ฟอร์ด กับร็อคกีเฟลเลอร์ กันยังไม่แคร์"

นิกรเสริมขึ้น

"ก็อีตาสองคนที่แกว่าตายไปแล้วนี่หว่า"

การสนทนาสิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ นายจันทร์อังกการเดินตรงเข้ามายังโต๊ะ 4 สหาย และเจ้าคุณปัจจนึก ๆ เขาถือวิสาสะทรุดตัวนั่งบนเก้าอี้ตัวหนึ่ง แล้วกล่าวถาม ดร. ดิเรก

"อีนี่ท่านมากัน 5 คน สั่งตราขาววดเดียวเท่านั้น ฮะ ฮะ เศรษฐีต้องกินทิ้งกินขว้างขอรับ อย่าหาว่าฉันดูถูกนะ จันสั่งมาให้กินฟรี ๆ หนึ่งโหลเห็นเป็นยังงัยคะรึบ"

เสี่ยหงวนพรวดพราดลุกขึ้นยืน กล่าวกับคณะพรรคของเขา

"เฮ้ - กลับบ้านเถอะ ้วยพวกเรา จีนอยู่ที่นี้ประเดี่ยจะเกิดตะปากกันขึ้น เข่มหน้าแข็งเต็มทนแล้ว"

นายจันทร์ชักฉิว จ้องตามเขม็งมองคูมิหงวนแล้วกล่าวถามเสี่ยหนัก ๆ

"ตะปากใครคะรึบ"

"ตะปากแก่นะซี"

นายจันทร์ขมวดคิ้วขึ้น

"โอ - อีนี่แขกไม่กลัวใครคะรึบ กลัวทำอะไร ปล้ำกันตัวต่อตัวยังได้นะนายจ๋า"

อาเสี่ยก้อนลว็บ

"ชกกันเอาไหมล่ะ ปล้ำกันฉันจะไปสู้แก่ได้ยังง"

นายจันทร์ผุดลุกขึ้น

"ชกกันก็ได้นายหงวน อีนี่แขกไม่กลัวใครนะ อินเดียเป็นเอกราชแล้วคะรึบ ใครจะมาข่มหมุไม่ได้นะ ชัดหมานะทำชกทำต่อย"

"อ้าว"

กิมหงวนอุทาน

"อย่าค่าพล่อย ๆ นะ ้วย เตะเองง่าย ๆ นะจะบอกให้ นี่แเน่ยายบัง ฉันจะบอกแก่ให้รู้ พุงนี้เย็นฉันจะมาที่นี่เพื่อแสดงให้เห็นสมาชิกทั้งหลายได้รู้ความจริงว่า ผู้ที่ร่ำรวยที่สุดในสมาคมล่าชำนะคือฉันไม่ใช่แก"

นายจันทร์หัวเราะเห็นพินขาว

"หะเห เป็นไปไม่ได้นะนาย อินี่จันมีเงินอยู่ในมวงไทยสองร้อยล้าน ที่อินเดีย 500 ล้าน ที่อเมริกา 150 ล้าน ที่อังกฤษยังมีในราว 20 ล้าน ฮะ ฮะ อินี่จันใช้เงินยังไง ๆ ก็ไม่หมดนะ เศรษฐีจีนมีเงินนิตหน้อยก็คุยโตนะ"

"เออ ดิละมิง พรุ่งนี้ได้เห็นดิกัน"

สามสหายกับเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ต่างลุกขึ้นยืน ท่านเจ้าคุณ ๆ ยกมือคบบ่านายจันทรอังคารแล้วพูดยิ้ม ๆ

"สัพพอกหยอกล้อกันในฐานะเพื่อนฝูง แล้วอย่าโกรธกันจริง ๆ ละนายห้าง เจ้าหงวนนะชอบพูดอะไรกับใครรุนแรงอย่างนี้ แต่ใจจริงไม่มีอะไรหรอก"

ราชาผ้า และแพรพรรณอมยิ้ม

"แขกใจหนักแน่นคะร้ายเจ้าคุณ อินี่คนแขกใจเหมือนหินนะ คนจีนใจนิตเดียว ฮี ฮี"

กิมหงวนปราดเข้ามายกมือค้ำคอชาวภารตะ

"ว่ากันว่าแต่ตัวซีโวย ทำไม่ถึงต้องว่าคนจีนด้วยอายบังหนวดคค พรุ่งนี้เย็นระวังให้ดี แกจะต้องอับอายขายหน้าเขา แล้วอย่าว่าไม่บอก แกควรเตรียมเงินติดตัวมาให้มากมาย"

นายจันทรหิวเราะงอหาย

"ซัดหมานะนาย แขกไม่กลัวคะร้าย เอายังไงก็เอา ฮะ ฮ้า"

นิกรเห็นเสียหงวน โกรธจนหน้าเขียว ก็พูดไถลเกลี้ย

"อย่าอะอะไปเลยอะอายเสีย ขายหน้าเขา ดิไม่ดิก็จะเป็นแจกหมากกันขึ้นหมากแขกนะแดงเถือกไปทั้งปากที่เดียนะจะบอกให้ นายห้างก็เหมือนกัน มีอะไรค่อย ๆ พูดกันดีกว่า"

แล้วนิกรก็ร้องตะโกนเรียกคนรับใช้ด้วยเสียงอันดัง

"เฮ้ - บ็อย จะกลับละโวย เอาบิลมาเร็ว"

พลเล็กก็วิ่งมุดนิกกรอย่างแปลกใจ

"วันนี้ใจป้าถึงเพียงนี้เชียวหรืออ้ายกร"

นายจอมทะเล้นยิ้มแหย่ง ๆ

"แสะ แสะ เปล่าหรอก ให้บ็อยมันเอาบิลมาให้อายเสียเขาละ"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ อดหัวเราะไม่ได้ กล่าวกับ ดร. ดิเรกเบา ๆ

"พ่อนี้กะไรไม่ผิด ไม่เคยปรากฏในชีวิตของอ้ายกรเลย ที่มันจะยอมควักเงินจ่ายค่าอาหารเลี้ยงเพื่อน ๆ อย่างง่ายดาย"

นายแพทย์หนุ่มอมยิ้ม

"ออไรน์ ออไรน์ ผมคบกับอ้ายกรมานานแล้ว จำได้ว่าเคยออกค่าลอดช่องสิงคโปร์ที่หน้าโรงหนังเฉลิมบุรีให้ผมเพียง 50 สตางค์ครั้งเดียวเท่านั้น"

คนรับใช้วิ่งเหยาะ ๆ ตรงเข้ามายื่นบิลเงินสดให้นิกรอย่างนอบน้อม

"450 บาทครับท่าน"

นิกรพิวปากหวิว ล้วงมือขวาลงไปในกระเป๋ากางเกง หยิบซองธนบัตรออกมา
เปิดออก ทุกคนมองดูนายจอมทะเล้นเป็นตาเดียว

"เท่าไรวะ"

เขาลามอย่างองอาจ

"450 บาทครับผม"

นิกรจู้ยปาก

"ว้า - เอาเงินคิดมาเพียง 3 บาทเท่านั้น ส่งบิลให้เสี่ยหงวนเขาชำระเถอะ"

เด็กหนุ่มหันมาส่งบิลให้อาเสี่ย นายจันทร์อังคารยกมือเท้าสะเอวมองดู
กิมหงวนแล้วยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ แกล้งพูดขึ้นดั่ง ๆ ว่า

"อีนี่จันอยากรู้ว่าเศรษฐีจีนจะทียบ้อยเท่าไรนะ"

เสี่ยหงวนเม้มปากแน่น ล้วงกระเป๋ากางเกงหยิบธนบัตรใบละร้อยบาทขึ้นมา
ปึกหนึ่ง แล้วส่งให้คนรับใช้อย่างหน้าตาเฉย

"เอาไป น้องชาย"

เด็กหนุ่มตัวสั้นจังก กระทบมือไหว้เสี่ยหงวน และรับธนบัตรไม่ต่ำกว่าสอง
พันบาทมาถือไว้ เขาหันไปทางหมู่คนรับใช้แล้วร้องประกาศสั้น

"เสี่ย บอกกล่าวไว้ย ต่อไปนี่ถ้าอาเสี่ยหงวนท่านมาที่นี้กันจะเป็นคนรับใช้
ท่านแต่ผู้เดียว ใครขึ้นยุ่งเกี่ยวกับอาเสี่ยท่านละก้อ พ่อแทงใส่ทะลักเลย"

แล้วเขาก็ยกมือไหว้เสี่ยหงวนอีก

"ขอให้ท่านมีความสุขความเจริญ เงินทองไหลมาเทมาเหมือนกับคนป่วยเป็น
อหิวาต์เถิดครับ"

เสี่ยหงวนทำตาปริบ ๆ

"อ้อ - อ้ายเวรนี้ให้พรฟังทะเม่ง ๆ หูชอบกล ไปเถอะไว้ยพวกเรา ไปหาข้าว
กินกันดีกว่า แล้วเลยไปดูขุนทาสผู้พิชิตที่เฉลิมไทยรอบหนึ่งทุ่ม หนังสือไปเที่ยวชอยกลาง นานแล้ว
ไม่ได้ไปอุดหนุน"

ครั้นแล้ว คณะพรรค 4 สหายกับท่านเจ้าคุณปัจจนิก ๆ ก็พากันเดินออกไปจาก
ห้องโถงของสมาคมล่าช้า บรรดาสมาชิกต่างทักทายคณะพรรค 4 สหายเกรียวกราว คุณหญิงวาดนั่งเด่น
อยู่ทางโต๊ะข้างหน้าต่างกับเพื่อสุภาพสตรีในวัยเดียวกับท่านอีกสองสามคน ล้วนแต่เป็นเศรษฐีขนาดล่าช้า
ทั้งนั้น พราวไปด้วยเครื่องเพชร พลเดินผ่านมาก็กล่าวถามท่านอย่างนอบน้อม

"คุณแม่ยังไม่กลับหรือครับ"

คุณหญิงวาดยิ้มให้ลูกชายโทนของท่าน

"ค่า ๆ แม่ถึงจะกลับ สั่งให้อ้ายแหว่เอารถมารับหนึ่งทุ่ม เจ้าจะไปไหนกันก็ไป
เถอะ อ้า - เจ้าคุณขา แหม - ไม่ทักเขียนะคะ ดูหน่อยสิคะ ดิฉันแต่งสี่อัฐชุดนี้เข้าที่ไหม"

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ ยิ้มให้คุณหญิงวาด

"ผมนะไม่อยากจะชมหรือครับ กลัวว่าคุณหญิงจะว่าผมขอ แต่ผมก็อดที่จะชมไม่ได้ ผมมองดูคุณหญิงไกล ๆ คิดว่าประชิด ทองอุไรเสียอีก"

"แหม - แล้วยังมองดูใกล้ ๆ ละคะ"

"มองดูใกล้ ๆ คล้าย ๆ แม่มดครับ"

พุดจบเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ก็รีบวิ่งออกไปจากห้องโถง

4 สหายหัวเราะงอหาย ต่างเดินตามเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ออกไป คุณหญิงวาดร้องตะโกนสุดเสียง

"หัวลูกมะอีก เจ้าคุณนทตะกกรม"

เสียงเจ้าคุณปัจฉิม ๕ ตะโกนมาบ้าง

"หมอดูยี่ซี.....แม่มดเต่า ฮะ ฮะ เฮเบินปากถ้ำขุนตาล"

ข่าวแพร่สะพัดไปทั่วในบรรดาสมาชิกของสมาคมล่าช้าแห่งประเทศไทย ว่าเย็นวันนี้ อาเสียมหงวน ไทยแท้ มหาเศรษฐีหนุ่มลูกจีนจะแสดงความเป็นมหาเศรษฐี แข่งขันกับนายจันทรังการสิงหาราชมซึ่งมหาเศรษฐีชาวภารตะ ใครแพ้ก็จะต้องอับอายขายหน้ากัน

เพราะข่าวนี้ ทำให้พวกเศรษฐีมีสตางค์ทั้งหลายรีบพากันมายังสมาคมล่าช้าตั้งแต่เวลา 14.00 น. ต่างวิพากษ์วิจารณ์กันแซ่ดไปหมด ส่วนมากเชื่อว่าอาเสียมหงวนของเราต้องได้ชัยชนะอย่างงดงาม แต่วงการที่ซอบสอครู่สอดเห็นในเรื่องของผู้อื่น มั่นใจว่านายจันทรังการต้องชนะ เพราะชาวภารตะผู้นี้มีเงินมากกว่าอาเสียมหงวน

เศรษฐีชาวภารตะมาถึงสมาคมโดยรถเก๋ง "ฟอร์ดลินคอน" คันยาวเพี้ย และโตเกือบเท่ารถบรรทุก นายจันทรังการแต่งกายคล้าย ๆ กับนักสู่วัวชาวสเปน สวมเสื้อกั๊กประดับไข่มุกแน่นอนละเพียงแต่เสื้อกั๊กของเขาก็ราคาหลายแสนแล้ว เขาโทกผ้าพันศีรษะสีชมพู ปักปิ่นเพชรอันมีค่าเพชรลูกที่อยู่กลางโตเกือบเท่าหัวแม่มือ นายจันทรังการกระเป๋าดำเดินทางขนาดกลางใบหนึ่ง ภายในกระเป๋าบรรจุเงินสดซึ่งเป็นธนบัตรใบละร้อยล้าน ๆ นอกจากนี้เขายังมีเงินซ่อนอยู่ในรถของเขาอีกหลายแสนบาท

"เห - วันนี้จันยอมล่อมจมนะนายจ๋า อาเสียมหงวนจะร่ำรวยกว่าจันก็ให้รู้ไปนะ สู้กันยับไปเลย"

นายจันทรังการประกาศก็ก้อง

ใครต่อใครพากันเข้ามาห้อมล้อมท่านนายกของสมาคม หม่อมทิน โผล่สนับสนุนมหาเศรษฐีชาวภารตะเต็มที นายจันทรังการสั่งเหล่าบิยร์มาเลี้ยงผู้ถือหางทางฝ่ายเขาอย่างเต็มที่ แล้วก็คุยโขมงโจงเงงอวดความมั่งมีของตน

เวลาผ่านไป สมาชิกของสมาคมล่าช้าก็อุ่นหนาฝาคั่งขึ้น ทุกคนกระหายที่จะใคร่ชมความเป็นเศรษฐีมหาเศรษฐี ในระหว่างชาวภารตะกับเจ้าหนุ่มลูกจีนสูงชะลูด ที่หน้าตัวตึกของสมาคม มีสมาชิกหญิงชายเกือบ 20 คนยืนจับกลุ่มกันอยู่ ท่านเศรษฐีเหล่านี้กำลังรอคอยอาเสียมหงวนอย่างกระสับกระส่าย

จนกระทั่งเวลา 16.00 น.เศษ

"คาดิเล็ค" เก่งคั่นงามของอาเลี่ยกิมหงวนได้เลี้ยวเข้ามาในสมาคมอย่างสง่าผ่าเผย และรถยนต์บรรทุกขนาดใหญ่แล่นตามเข้ามาในระยะกระชั้นชิด ภายในรถบรรทุกมีสิ่งไม่จำค่าไม่ต่ำกว่า 30 ลัง มีผ้าใบผืนใหญ่คลุมข้างบน เจ้าแก้วเป็นผู้ขับรถบรรทุกคันนี้ ซึ่งเป็นรถของโรงเลื่อยจักร "กิมหงวน 12"

รถเก่ง กับรถบรรทุกแล่นมาหยุดข้างตัวตึกของสมาคม พล, นิกร, กิมหงวนกับคร. ดิเรก และท่านเจ้าคุณปัจฉิม ๗ พวกกันก้าวลงมาจาก "คาดิเล็ค" เก่ง ส่วนเจ้าแก้วคว้ากระเป๋าเอกสารหนังจะเข้าไปใหญ่แผ่นแผ่นลงมาจากรถบรรทุกคันนั้น แล้วเดินเข้ามาหาเลี่ยหงวนในท่าทางหยิ่งโส

สมาชิกของสมาคมต่างเฮโลเข้ามาห้อมล้อมกิมหงวน

"เรา - เชียร์กิมหงวน"

ใครคนหนึ่งท่าทางมีสตาจ๋องตะโกนขึ้น

"ให้มันรู้ไปทีเถอะวะว่าแขกจะรวยกว่าเจ๊ก"

เลี่ยหงวนชูมือทั้งสองประสานกันเหนือศีรษะ และหมุนตัวไปรอบ ๆ

"ขอบคุณครับ - ขอบคุณทุก ๆ คนที่เอาใจช่วยผม ผมจะต้องชนะอ้ายบังหนวด

คอกอย่างไม่มีปัญหา"

ทันใดนั้นเอง นายจันทรังการสิงหาราชรามซึ่งก็พาตัวเดินลงมาจากตัวตึกของสมาคม คณะพรรค 4 สหายตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน นิกรร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"ไอ้โฮ...ชินญอ จะไปสู่วัวกระทิงที่ไหนไวย เคาะเสือกักประดับไข่มุกซะ

ด้วย"

เศรษฐีชาวภารตะทำปากหุบหิมิลำดับญาติผู้ใหญ่ของนิกรในใจ เดินตรงเข้ามาหยุดยืนเผชิญหน้า 4 สหายในระยะใกล้ชิด

"ไม่ได้ไปสู่วัวไวย อีนี่จันแต่่งเต็มยศนะนาย เสือกักตัวนี้ราคาเกือบล้านนะ

นายจ่า"

นิกรหัวเราะก๊าก เอื้อมือจับไข่มุกเม็ดหนึ่งพิจารณา

"อ้อ - สำคัญมากนายห้าง นำกล้วนนายห้างคงกว้านซื้อสร้อยไข่มุกตามแถวพาทูรดเกลี้ยงไปเลย แล้วมาแกะออกเย็บติดับเสือกักตัวนี้"

นายจันทรังการจนหนวดสั้น นัยน์ตาโปนถลนแทบจะออกมานอกเบ้า เขา ร้องตะโกนสุดเสียง

"ไม่ใช่ของเทียมไวย อีนี่ไข่มุกจริง ๆ นะนาย ชัดหมานะ ดูถูกแขก"

แล้วเขาก็พูดภาษาแขกเร็วปรือ

"ทาราวะกินนา อินเดียปะราภิหนา"

คร. ดิเรกแสดงสีหน้าไม่พอใจที่เพื่อนของเขาถูกสบประมาทด้วยภาษาภารตะ นายแพทย์หนุ่มยกมือตบหลังนายกสมาคมลำซ่า แล้วโง้งภาษาแขกกับนายจันทรังการ

"กาโชน่า ฮัตลา ตะรุปากินามราสะตุมีรัง"

คร. ดิเรกเอ็ดตะโรลัน

"สาละพาเฮโล คงคามหาราชาเมตตากรุณา...."

เจ้าคุณปัจจนิก ๆ รีบยกมือปิดปากเขยใหญ่ของท่าน

"พอแล้วดิเรก เมื่อมันลำบากนักอย่าพูดเลยวะ พูดไทยดีกว่า ฉันคิดว่าที่แกพูดนะ ถึงอย่างไรแกก็ฟังไม่รู้เรื่อง และตัวแกเองก็คงฟังไม่รู้เรื่องเหมือนกัน"

ราชาผัว และแพรพรรณมองคูมิมหงวน แล้วยิ้มอย่างเยาะเย้ย

"ว่ายังไงมิมหงวน เราจะเริ่มแข่งขันกันหรือยัง จันพร้อมแล้วนะ"

อาเสี่ยฝืนหัวเราะ

"ไม่ต้องทำ วันนี้แหละแกจะได้ความจริงว่า ความมั่งมีของแกนั้นไม่ได้จีกระฝึกของกัน คนอย่างอาเสี่ยมิมหงวนไม่เคยยอมเป็นรองใครในเรื่องความเป็นเศรษฐี จากอุย"

นายจันทรังการสะคั้งเฮือก ยกมือขวาปิดนัยน์ตาข้างขวาแล้วเอ็ดตะโร

"เฮ้ - อินี่ท่ามะไรดูยน้ำลายรดหน้าจัน"

มิมหงวนยิ้มให้เศรษฐีชาวภารตะ

"ก็หน้าแกอยากไม่หลีกเส้นทางเดินของน้ำลายจันทำไมล่ะ"

นายจันทรังการเคียดดาลเหลือที่จะกล่าว คำอาเสี่ยเป็นภาษาแขก แล้วหมุนตัวกลับเดินขึ้นไปบนตัวตึกของสมาคม เจ้าแห้วหัวเราะชอบใจกล่าวถามเสี่ยหงวนด้วยเสียงหัวเราะ

"รับประทาน เจ้าบังหวดเคราดคนนี้นะหรือครับ เศรษฐีแขก"

"เออ - นี่แหละคู่แข่งของข้า"

เจ้าแห้วขมวดคิ้วย่น

"รับประทานถ้าจะให้ดีแล้ว รับประทานยังทิ้งเสี่ยเถอะครับ รับประทานผมแสดงเอง ยังงี้ใส่ด้วยคอลท์ตราควาย รับประทานโป้งเดียวเท่านั้น ยมบาลรับวิญญูณไปได้เลย"

พลยิ้มให้คนใช้จอมแก่นของเขา

"อย่าเก่งให้มันมากนักเลยวะอ้ายแห้ว แกนะสัญญาติปลาหมอตองคายเพราะปาก ทำพูดคุยโวใครมันสวมรอยยิงเจ้าบังตาย ตำรวจเขาก็จะมามากคอแกไปเข้าตะรางเท่านั้นเอง"

ก่อนที่เสี่ยหงวนจะพาพรรคพวกของเขาขึ้นไปบนตึก สุภาพบุรุษหน้าตาบอกว่าเป็นลูกจีนคนหนึ่ง ได้กล่าวถามมิมหงวนเบา ๆ

"หงวน ในรถบรรทุกนะมื่อะไรอยู่ในลังจำจาวะ"

อาเสี่ยยิ้มแป้นมองไปที่รถบรรทุกคันใหญ่ แล้วหันมาพูดกับเพื่อนพ่อค้าของเขาอย่างภาคภูมิใจ

"บอกแล้วแกอย่าตกใจนะ ในลังไม้จำจาวันนั้นคือธนบัตรใบละร้อยทั้งนั้นแหละ บรรจู่อยู่ในลังเต็มเอี้ยดทุก ๆ ลัง"

ผู้ที่ห้อมล้อมมิมหงวนต่างสะคั้งเฮือกไปตามกัน สุภาพสตรีผู้สูงอายุนคนหนึ่งกล่าวถามเสี่ยหงวนทันที

"เป็นความจริงหรือคะ อาเสี่ย"

กิมหงวนหัวเราะ

"เป็นความจริงครับคุณนาย ถ้ามพวกผมดูก็ได้ วันนี้ผมยุ่งกับเงินตลอดวัน พอตอนสายขงชนบัตรเอาออกมาตากแดด ปล่อยให้ลมพัดไปสามแสน ตกแล้วบรรจุลงไม้จิ้มฟันใส่กระเป๋าพอดี"

"อู้อู้อ อาเสี่ยรวยอะไรอย่างนี้ ขนเอามามาก ๆ ไม่กลัวถูกปล้นหรือคะ อาเสี่ยขา"

"ไม่กลัวหรอกครับคุณนาย เพราะไม่มีใครรู้ ใคร ๆ ก็ต้องคิดว่าล้างสบู่ และเมื่อมาถึงนี่ข้อมปลอกด้วยประการทั้งปวง เพราะท่านสมาชิกก็ล้วนแต่เป็นเศรษฐีด้วยกันทั้งนั้น"

ครั้นแล้ว เสี่ยหงวนก็พาเพื่อนเกลอของเขาพร้อมด้วยเจ้าคุณปัจฉิม ๗ และเจ้าแห้วเดินขึ้นไปบนตึกของสมาคม บรรดาผู้ที่เชียร์กิมหงวนต่างติดตามขึ้นไปด้วย เมื่ออาเสี่ยเข้ามาในห้องโถงใหญ่ เสียงระฆังชื้อเขา และเสียงคอบมือก็ดังขึ้นเกรียวกราว

แล้วทุกสิ่งทุกอย่างก็สงบเงียบ สายตาทั้งหมดต่างจ้องมองมาที่กิมหงวนเป็นตาเดียว เว้นแต่เศรษฐีตาเหล่คนหนึ่งซึ่งกำลังมองไปที่หน้าต่าง แต่ที่แท้เขามองดูเสี่ยหงวนของเรา

กิมหงวนพาคณะพรรคของเขามานั่งที่โต๊ะว่างโต๊ะหนึ่งซึ่งใกล้ ๆ กับโต๊ะของนายจันทรังคาร ท่านนายกสมาคมเศรษฐีแขกนั่งอยู่กับหม่อมทิน โพล่เศรษฐีพม่า และท่านผู้มีเกียรติอีก 5 คน นายจันทรังกับพรรคพวกกำลังมองดูบทบาทเศรษฐีของอาเสี่ยกิมหงวน

อาเสี่ยรับกระเป๋าสารหนังสือเข้ามาจากเจ้าแห้วแล้ววางลงบนโต๊ะตั้งโครมหันไปยักคิ้วกับพี่บึงหวดเพิ่ม

"แกคอยดูอ้ายบัง แล้วก็ถ้าแกทำตามฉันไม่ได้ หมายความว่าแกมีเงินน้อยกว่าฉัน"

เศรษฐีแขกหัวเราะชอบใจ

"เออน่า อีนี่แกแสดงให้เห็นก่อน หมดซุดแล้วฉันจะแสดงอย่างแก เอาเงินมาเพียงกระเป๋เดียวเท่านั้นหรือ ฮะ ฮะ ฉันเอาใส่ซองมาสองซองนะนายหงวน วันนี้ฉันสู้ตาย"

เสี่ยหงวนยึดหน้าอกขึ้นในท่าแบ่ง ร้องตะโกนเรียกบ้อยด้วยเสียงอันดัง เด็กหนุ่มที่ได้ทิปจากกิมหงวนเมื่อวานนี้รีบวิ่งเข้ามาหา

"๗ พณ ๗ ท่านต้องการอะไรบ้างครับผม"

เสี่ยหงวนทำหน้าที่กระเรียกระราดชอบกล

"มากไปอ้ายน้องชาย ถ้าจะเลิกกันละก็เอาแต่เพียงหอมปากหอมคอเถิด เรียก ๗ พณ ๗ ท่าน เหาจะเล่นงานกัน"

เด็กรับใช้ข้อมยิ้ม

"อาเสี่ยต้องการอะไรบ้างครับ"

กิมหงวนทำปากเบี้ยวเล็กน้อย กรอกนัยน์ตาไปมา วางทำให้สมกับที่เป็นเศรษฐีใหญ่ แล้วแกล้งพุดขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"ไปเอาตราดำ และตราขาวมาให้กันอย่างละโหล โซดาด้วย"

บ๊วยลิมตาโพลง

"อาเสี่ยสั่งวิสกี้ตั้งสองโหลจะทานหมดหรือครับ"

กิมหงวนแยกเขี้ยว

"โห - เดี่ยวเตะเปรี้ยงเข้าให้เลยอ้ายนี้ มันไม่ใช่เรื่องของแกที่จะต้องวิตกเป็นทุกซ์เลย ฉันทิ้งอะไรแกจัดมาให้ตามคำสั่งก็แล้วกัน"

"ครับผม แล้วเอาอะไรอีกครับ"

"เอาแก้วกลมมาสองสามจาน บอกพวกกระบำแขกด้วยว่าอ้าวต้องการดู ให้ออกมาเต้นข้างโต๊ะอ้าว คำป่วยการเรียกได้โดยไม้อื่น"

เด็กหนุ่มรับคำสั่ง พาตัวเดินไปจากที่นั่นทันที อีกสักครู่หนึ่งวิสกี้ตราดำ และตราขาวอย่างละโหลก็ถูกนำมาตั้งบนโต๊ะ หลังจากนั้นกับแก้วอีกสามสี่อย่างก็ตามมาภายในห้องโถงใหญ่เจียบกริบ ทุกคนจ้องตาเขม็งมองดูอาเสี่ยกิมหงวนซึ่งกำลังเริ่มเบ่งแสดงความเป็นมหาเศรษฐีหักหน้าเศรษฐีแขก

"ท่านต้องการอะไรอีกครับ"

เด็กรับใช้ถามนอบน้อม

อาเสี่ยสั่งศิระษะ

"พอก่อน แกเปิดเหล้าทุก ๆ ขวด และโซดาไว้ให้กันก็แล้วกัน รับใช้กันให้ดีหน่อย แล้วกันจะให้เงินแกเป็นรางวัลสักหมื่นบาทสำหรับให้แกเอาไปผูกคอกหมาเล่นแก้กั๊ก"

เด็กรับใช้ปีติยินดีเหลือที่จะกล่าวแล้ว

"ไม่ต้องผูกคอกสุนัขหรือครับ กระผมเอาไว้มองดีกว่า"

แล้วเขาก็รีบเปิดฝาขวดวิสกี้ และโซดาตามคำสั่งของท่านเศรษฐีใหญ่ เสร็จแล้วก็ถอยออกไปยืนห่างจากโต๊ะตามสมควร อาเสี่ยกระดิกนิ้วเรียกเข้ามาหา

"เฮ้ย - แกชื่ออะไรวะ อ้ายน้องชาย"

เด็กหนุ่มมองดูอาเสี่ยอย่างฟินอบพิเทา

"กระผมชื่ออู๊ดครับ"

กิมหงวนหัวเราะก๊าก

"ชื่อเหมือนคุณอาอ้าวไว๊ นี่ยังไงล่ะ ท่านชื่อพระยาปิณักษิณิกพินาศ แต่ชื่อตัวชื่ออู๊ดเหมือนกัน เฮ้ - นั่งลงเจ้าอู๊ด ถอดรองเท้าให้อ้าวที่เถอะวะ ถอดถุงด้วย แล้วก็เอาวิสกี้ตราดำราดศิระษะมารดาเท้าทั้งสองข้าง ๆ ละขวด"

เด็กหนุ่มที่ชื่ออู๊ดทำตามปรีบ ๆ

"ศิระษะมารดาเท้านะอะไรครับท่าน กระผมไม่ทราบราชาศัพท์หรือครับ"

เสี่ยหงวนชักฉิว

"ไม่ใช่ราชาศัพท์หรือไว๊ แกแปลเข้าซี ศิระษะแปลว่าอะไร"

"แปลว่าหัวครับ"

"เออ - ถูกแล้ว มารดาแปลว่าอะไรล่ะ"

เด็กหนุ่มนิ่งนึก

"แปลว่าแม่ เมียของพ่อเราใช่ไหมครับ"

"ถูกแล้ว ส่วนคำว่าทำไมไม่ต้องแปลเพราะเป็นศัพท์ธรรมดา"

เด็กหนุ่มต้องใช้ความคิดอย่างหนักหน่วงในเรื่องนี้ ในที่สุดเขาก็ระเบิดเสียง

หัวเราะออกมาดัง ๆ

"อาเสี่ยครับผม ศัพท์มารดาเขาก็แปลว่าหัวแม่เท่านั้นเอง แหม - กระผมนี่เชื่อเหลือเกินครับ คิดเสียแทบแย่"

เจ้าแห้วจู้ยี้ปากคุ้เด็กรับใช้

"เฮ้ย ท่านเสี่ยสั่งให้แกถอดรองเท้าให้ท่านยังจะรำไรอยู่อีก เร็ว - ท่านจะแสดงความบ้าอวดใครต่อใคร"

เสี่ยหงวนสะดุ้งเฮือกหันควับมาทางเจ้าแห้วทันที

"มึงว่ายังไงนะฮ้ายแห้ว ข้าจะแสดงความบ้า....."

เจ้าแห้วรีบยกมือไหว้

"รับประทานถูกแล้วครับ รับประทานคนที่มึสติสัมปชัญญะดี ๆ ย่อมไม่มีใครกล้าทำอย่างอาเสี่ยที่รักของผมได้"

เจ้าคุณป๋องนึก ๆ หัวเราะก๊ากใหญ่

"จริงของฮ้ายแห้วมันฮ้ายหงวน อย่าไปโกรธเคืองมันเลย อาพุดมาจากบ้านแล้วว่า เศรษฐีที่กล้าลงทุนแบบนี้ ต้องเป็นผู้ที่วิกลจริต หรือโกลีกลจริตเต็มทน"

อาเสี่ยทำตาปริบ ๆ

"อ้อ - นี่หมายความว่าคุณอา กับฮ้ายกรกลายเป็นพวกฮ้ายบังหนาวเพิ่มไปแล้วหรือครับนี่ ยังได้น่า ผมไม่มีพวกเลยผมก็สู้"

พลยกมือตบปากกิมหงวน

"เฮ้ - บ๊อยมันถอดรองเท้าให้แล้ว แกจะแสดงความบ้าอย่างไรก็เอาซี สมาชิกที่อยู่ในห้องโถงนี่เขากำลังมองคุณแกด้วยความเลื่อมใสในบุญญาฤทธิ์ของแก"

อาเสี่ยยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ ดร. ดิเรกพุดเสริมขึ้นเบา ๆ

"ก่อนลงมือแสดง ให้กันตรวจโรคแกเสี่ยก่อนเถอะ"

อาเสี่ยสะดุ้งโหยง

"ไม่ต้องโวย กันไม่ได้ขึ้นชกมวย ฮ้าว - เฮ้ยฮ้ายกรดันรินวิสก็ใส่แก้วทำไมวะที่สั่งมาสองโหลนี่นะไม่ได้สั่งมากินนะ สั่งมาเทเล่น เอาซีพวกเราช่วยกันเทคนละขวดสองขวด เศรษฐีแกมมันจะรู้ว่า ไม่มีมหาเศรษฐีคนใดในโลกที่จะกล้าสั่งวิสก็ราคาเกือบ 300 บาทมาเททิ้งเล่นตั้งสองโหล"

แล้วอาเสี่ยก็กล่าวกับเด็กรับใช้

"ฮ้ายน้องชาย เอาเหล้าบนโต๊ะสองขวดรดหัวแม่ตีนกัน"

เด็กหนุ่มปฏิบัติตามคำสั่งท่านมหาเศรษฐีทันที บรรดาสมาชิกของสมาคม
ล่าช้าต่างพูดพึมพำ และมองดูเสียงหวนด้วยความเลื่อมใส นายจันทร์อังคารยิ้มแหย ๆ กล่าวกับเพื่อนพม่า
ของเขา

"เห - อีนี่จันไม่เคยเห็นคนบ้าอย่างนี้นะ ว้า - เทหึ่งท่ามะไรน่าเสียดายนะ ท่าน
มหาราชาเจ้านายของจันยังไม่กล้าทำเช่นนี้นะ"

หม่อมทิน โพลมีท่าเหมือนกับจะเป็นลม

"ก็หมาบ้า...หยิ่งนี้พะม่าหว่าเป็นบ้าแห่น เกิดมาไม่เคยเห็นรอยฉิบหายเลย
ฝ่าม้าสงสัยหว่ามันพิมพ์เบ็งค์ไ้เอง"

เสียงหวนหยิดขวิดวิสกี้แจกจ่ายให้เพื่อนเกลอของเขาและเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ กับ
เจ้าแห้ว อาเสี่ยหันมามักก็อยู่กับนายจันทร์อังคาร แล้วกล่าวกับคณะพรรคของเขา

"เอาไว๊ พวกเรา ขอแรงช่วยกันเทเหล้าทิ้งหน่อย เทให้หมดเกลี้ยงเลย
ประเดี๋ยวกันจะสั่งมาอีกสองโหลสำหรับล้างมือพวกเราก่อนที่จะกินข้าวกัน"

พลกลืนน้ำลายเอือก แล้วกล่าวกับเพื่อน ๆ

"ช่วยมันบ้าหน่อยพวกเรา"

ครั้นแล้ว 4 สหาย กับเจ้าคุณปัจฉินึก ๆ และเจ้าแห้วก็เทตราขาว และตราดำลง
บนพื้นท่ามกลางเสียงตบมือโห่ร้องเกรียวกราว นายจันทร์หน้าจ้อย นึกไม่ถึงว่ากิมหงวนจะรวยขนาด
หนักเช่นนี้ ใครต่อใครหลายคนร้องตะโกนขึ้น

"เรา - เซียร์กิมหงวน เอ้า - เราเซียร์กิมหงวน อาเสี่ยครับ นึกเบ็งค์ให้พวกเรา
ดูเป็นขวัญตาหน่อยเถอะครับ"

กิมหงวนยิ้มแป้น กล่าวกับเจ้าแห้วด้วยเสียงหัวเราะ

"เฮ้ย - หยิบเงินมาให้ข้าหมื่นบาท"

เจ้าแห้วปฏิบัติตามคำสั่งทันที เปิดกระเป๋าเอกสารหนังจระเข้หยิบธนบัตรใบ
ละร้อยบาทปึกหนึ่งออกมาส่งให้เสียงหวนอย่างพินอบพิเทา เสียงหวนชูปึกธนบัตรขึ้นเหนือศีรษะแล้วลุก
ขึ้นเดินเข้ามาหาราชาเป้งฝ้า และแพรพรรณ ยกปึกธนบัตรฟาดกบาลนายจันทร์อังคารเบา ๆ

"อ้ายบัง เพียงแต่ฉีกเงินทิ้งเล่นครั้งละหมื่นบาท ลันก็เชื่อว่าเศรษฐีแจกคงทำ
ไม่ได้แน่ เฮ้ย - จงดูไว้เป็นขวัญตา กลับไปอินเดียจะได้เล่าให้พรรคพวกญาติพี่น้องของแกฟัง"

แล้วมหาเศรษฐีผู้มีสติไม่สู้จะสมประกอบก็ฉีกธนบัตรใบละร้อยบาททั้ง 100
ฉบับออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย โปรยปรายลงบนพื้นห้องในท่าทางที่องอาจ และสง่าผ่าเผย บรรดาเศรษฐี
ทั้งหลาย ทั้งเศรษฐีย่อย และเศรษฐีใหญ่ต่างตกตะลึงพริ้งเพริดไปตามกัน โดยเฉพาะนายจันทร์อังคารมี
ท่าทางเหมือนกับจะเป็นลม รีบล้วงกระเป๋าหยิบยาคุมออกมาสูดดมโดยเร็ว หม่อมพมานั่งนิ่งเฉยเหมือน
รูปหุ่น นัยน์ตราที่จ้องมองดูกิมหงวนนั้นเหลือกลาน พี่หม่อมอุทานออกมาดัง ๆ

"ซีเด...อย่างนี้ฝ่าม้าหมายคู่ ว้า - รวยตายห่า ก็หมาบ้าพาหน้า"

อาเสี่ยฉุนมือทั้งสองข้างไปมา เดินสายเป็นว่าจุกปากกลับไปยังโต๊ะของเขา
ท่ามกลางเสียงโห่ร้องของพวกเศรษฐีทั้งหลาย แล้วกิมหงวนก็ตะโกนลั่น

"พี่น้องผู้มีอิฐทั้งหลาย ข้าพเจ้าอาสาเสี้ยกิมหงวนมหาเศรษฐีแห่งประเทศไทย ยินดีเปิดพรีบาร์ ใครอยากจะได้รับประทานอาหาร หรือเหล่าเชิญเลือกสิ่งตามความพอใจ เอามาเททิ้งเล่นบ้างก็ได้ ข้าพเจ้าอาสาเสี้ยกิมหงวนยอมฉิบหาย เพื่อเอาชนะยายบังหวาดคกู่แข่งขันของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเปิดพรีบาร์จนกระทั่ง 18.00 น. หลังจากนั้น นายจันทรอังกการจะแสดงความเป็นเศรษฐีอวดท่านเช่นเดียวกัน"

เสียงไซโยโห้ร้องดังก้องกังวานไปทั่วสมาคม แน่นอนละ ไม่ว่าจะป็นเศรษฐีหรือกระษากยกจนคนเชิญใจ ทุกคนยอมพอใจ และเต็มใจในการกินฟรีด้วยกันทั้งนั้น ใครคนหนึ่งตะโกนขึ้นดัง ๆ

"เรา - เซียร์กิมหงวน ! เรา - เซียร์กิมหงวน ! กิมหงวนชกเพื่อไทย"

เสี้ยหงวนสะดุ้งโหยง แล้วหัวเราะ

"ไม่ใช่โวย นันจำเริญ ทรงกิตติรัตน์ รองแชมป์เปียนโลกอันดับสอง นี่มันกิมหงวน มหาเศรษฐีแชมป์เปียนโลกหมายเลขหนึ่ง เอ - ใครอยากกินอะไรสิ่ง เชิญยึดกันให้เต็มคราบไปตามพ่อแม่พี่น้องลูกเมียทางบ้านมากินด้วยยังได้ หรือจะเอาใส่ปิ่นโตไปฝากทางบ้านก็อนุญาต"

เสียงโห้ร้องเกรียวกราวดังขึ้นอีก สมาชิกของสมาคมล่าช้าต่างร้องตะโกนเรียกบ้อยเอ็ดตะโร วิสกีตราดำตราขาว และแชมเปญถูกยกมาเป็นลั้ง ๆ

กิมหงวนทรุดตัวนั่งร่วมโต๊ะกับคณะพรรคของเขา พลกล่าวกับอาสาเสี้ยด้วยเสียงหัวเราะ

"ก้นอดที่จะเสี้ยคายเงินแทนแก่ไม่ได้เลย วันนี้แก่จะต้องจ่ายเงินค่าเหล่าค่าอาหารนับจำนวนหมื่น"

กิมหงวนยกมือตอบโต้

"ไม่ต้องเสี้ยคาย อ้ายเพื่อนเกลอ ก้นต้องการเอาชนะยายบังเท่านั้น"

นิกรเอียงหน้ากระซิบกระซาบกับอาสาเสี้ย

"แกคูชี อ้ายบังหน้าถอดสีแล้ว มันกำลังทิ้งในความมั่งมีของแก่ นั่งทำตาปริบ ๆ มองดูแกตลอดเวลา"

เสี้ยหงวนหัวเราะก๊าก

"สัตูชาติกบอยู่ในบ่อเล็ก ๆ ไม่เห็นทะเลก็นึกว่าบ่อที่มันอยู่กว้างขวางเต็มทน"

นิกรสับสนุนเต็มที

"จริงครับเสี้ย สำหรับเสี้ยน้องยอมยกให้ แต่ถ้าคนอื่นน้องไม่ยอม"

พุดจบนายจอมทะเล้นก็หันมาทางเค้กรับใช้

"เฮ้ย - บ้อย จดอาหารโวยน้องชาย หูลลามใส่เส้นไก่, ไปชนกพิราบน้ำแดง, ปลาจระเม็ดทอดกรอบ, เป็ดย่างไฟแดง, ตะพานน้ำตุ่น, ปูทะเลผัดหน่อไม้ฝรั่ง, หัวปลาดัมย้า, กบผัดใบกระเพรา, แล้วก็กำปูทะเลหนึ่ง, หมูหัน เอาทอดมันคุ้งกับแหนมมาให้ก่อนอย่างละ 10 จาน โวย ตราดำตราขาวอย่างละโหล โขดาโหลเสี้ยวพอ"

ดร. ดิเรกมองดูนิกรอย่างสังเวชใจ

"กินเข้าไปหมดหรือวะ ดันสั่งตั้งเป็นกำเป็นกอง"

อาเสี่ยโบกมือห้ามนายแพทย์หนุ่ม

"ช่างมันหมอ วันนี้กันขอมฉิบหาย สั่งมาเถอะ กินไม่หมดละเลงหัวกันเล่น

บ้างก็ตามใจ"

เจ้าคุณปัจจนึก ๆ กล่าวกับพลด้วยเสียงหัวเราะ

"น่ากลัวอ้ายกรคงท้องแตกตายเหมือนซูก"

พลเห็นฟ้องด้วย

"นั่นนะซีครับ อ้ายแห้วมันบอกผมว่า วันนี้อ้ายกรถ่ายยา และไม่ยอมกินอะไร

เลยตั้งแต่เช้าแล้ว"

บรรยากาศภายในห้องโถงของสมาคม เต็มไปด้วยความสดชื่น เหล้าและอาหารถูกยกมาตั้งตามโต๊ะต่าง ๆ จนเพียบเปรี๊ ่ อย่างไรก็ตามนายจันทร์อังคารคนเดียวเท่านั้นที่ไม่ยอมกินอะไรเลย เขานั่งคอดกนึ่งเฉย นึกในใจว่าเขาได้พบคู่แข่งชั้นที่จะต้องปราชัยเสียแล้ว แม้แต่ท่านมหาราชในอินเดียยังไม่เคยเปิดพรีบาร์อย่างมโหฬารเช่นนี้

เวลาผ่านไปอย่างสนุกสนาน ทุกคนดื่มเหล้าชั้นเยี่ยมอย่างไม่ต้องอั้นหมดแล้วตะโกนสั่งใหม่ ขวดหนึ่งเฉพาะวิสกี้ตราขาวที่สมาคมนี้ขาย 300 บาท

ท่ามกลางความครื้นเครง ระเบิดหัวโดยสาว ๆ ชาวภารตรวม 12 คนได้วิ่งออกมาเป็นแถวเรียงเดี่ยวอย่างน่าดู หัสดนตรีวงย่อยบรรเลงเพลงแขกชนิดที่ผู้บรรเลงเองก็หนวกหูแทบจะฟังไม่ได้ เสียงกลองเสียงฉาบดังสนั่นหวั่นไหว แม้สาวงามชาวภารตจะนุ่งน้อยห่มน้อย ทำให้พวกเศรษฐีทั้งหลายใจเต้นระทึกไปตามกัน

กิมหงวนพยักหน้ากับเจ้าแห้ว เลขานุการชั่วคราวของเขา

"เฮ้ย - หยิบเงินมัดละหมื่นบาทมาให้ข้า 13 มัด"

เจ้าแห้วอมยิ้ม

"รับประทานอาเสี่ยจะแจกรางวัลแม่พวกจำบ๊ะเหล่านี้หรือครับ"

เสี่ยหงวนหัวเราะ

"เออ - ข้าจะให้รางวัลคนละหมื่นบาท ส่วนพวกนักดนตรีข้าหมั้นไส้เต็มทนให้รางวัลเพียงหมื่นเดียว"

เจ้าแห้วเปิดกระเป๋าเอกสารหนังจะเข้าไปใหญ่ออก ยกขึ้นเทธนบัตรใบละร้อยบาทเป็นปึก ๆ ลงบนโต๊ะ ปึกหนึ่งเป็นจำนวนเงินหมื่นบาท กิมหงวนเรียกนางระบำเข้ามาแจกเงินรางวัลให้คนละหมื่น แล้วโยนให้หัวหน้าวงดนตรีหมื่นบาท สาว ๆ ชาวภารตต่างคือกดีใจเหลือที่จะกล่าว ส่งเสียงหัวเราะต่อกระซิกเดินออกไปจากห้องโถง

การกินเลี้ยงเป็นไปอย่างครื้นเครง ทุกโต๊ะมีอาหารเต็มเพียบ นิกรยอมรับสารภาพว่า ท้องของเขากำลังจะระเบิดอยู่แล้ว ถึงกับต้องขยายเข็มขัดถึงรูแรก

จนกระทั่ง 18.00 น.

เสียงหวนส่งเสียงรับใช้ให้ไปบอกผู้จัดการบาร์นำบิลมาเก็บเงินกับเขา นาย
เหี้ยก ยกฟางพาผู้จัดการบาร์เดินเข้ามาที่โต๊ะคณะพรรค 4 สหาย แล้วกล่าวกับกิมหงวนอย่างกันเอง

"แกแน่นมากโว้ย เสียงหวน นายจันทร์อังคารน่าจะแพ้แกแน่"

อาเสี่ยหัวเราะ

"เรื่องมันต้องแพ้ แกอย่าสงสัยเลย ผู้จัดการบาร์ทำบิลไว้เรียบร้อยแล้วไม่ใช่
หรือ"

ชายกลางคนรูปร่างผอมบางยิ้มให้อาเสี่ย

"เรียบร้อยแล้วขอรับ นีร์รับ - ค่าเครื่องดื่มเหล้า และอาหารรวมทั้งหมด
45,000 บาท เฉพาะวิสกี 36,000 บาทครับ"

เสียงหวนยิ้มสดชื่น ร้องตะโกนถนัด

"นี่กว่าจะมากสักแค่ไหน 45,000 บาทเท่านั้นเอง จ่ายให้เขาอ้ายเหี้ย ถ้าเงินไม่
พอไปแบกเอามาสักหนึ่งลัง"

เจ้าเหี้ยจัดแจงชำระเงินให้ผู้จัดการบาร์ตามคำสั่งของอาเสี่ย นายเหี้ยก ยกฟาง
ถอยไปยืนกลางห้องแล้วร้องประกาศขึ้นด้วยเสียงอันดัง

"ท่านทั้งหลาย อาเสี่ยของเราได้แสดงความเป็นมหาเศรษฐีให้พวกเราได้เห็น
ประจักษ์แก่ตาแล้ว การแสดงความบ้ำระห่ำได้สิ้นสุดลงเพียงเท่านี้ ต่อจากนี้ไป นายจันทร์อังคารสิงห
ครามชิง นายทองสมาคมจะแสดงความเป็นมหาเศรษฐีของเขาให้ท่านชมบ้าง เพื่อให้ท่านเป็นผู้ตัดสิน
ว่าเสียงหวน กับนายจันทร์อังคารนี้ใครจะรวยกว่ากัน"

เศรษฐีชาวเกาะตะถันก้มหน้าก้มตา เสียงหวนร้องทวาดถนัด

"ว่าไงโว้ย อ้ายบัง ถึงตาแกแล้ว"

ราชาแห่งผ้า และเพชรพรรณยกมือไหว้อาเสี่ย แล้วพูดเสียงเครือ

"โอ - อีนี่จันเชื่อแล้วว่า ท่านรวยกว่าจันนะ แจกขอมแพ้คะร๊าบ"

"หา?"

กิมหงวนร้องตะโกนสุดเสียง

"ขอมแพ้ยังงี้กันวะ กันฉีกแบ็งค์ไปหมื่นบาท แจกพวกระบ่าไปแสนสาม
หมื่น จ่ายค่าเหล้าค่าอาหารอีกสี่หมื่นห้าพัน รวมทั้งหมดเกือบสองแสนแล้ว แกไม่สู้กันก็ฉิบหายคนเดียว
นะซี"

นายจันทร์อังคารพยักหน้า

"ถูกแล้วนะนาย ท่านรวยยังงี้จันสู้ทำไร จันขอมแพ้คะร๊าบ"

พุดจบเศรษฐีชาวเกาะตะถันก็ลุกขึ้น

"สละมานะนาย อีนี่จันกลับบ้านก่อนนะ"

นายกสมาคมล่าช้า เดินยิ้มน้อยยิ้มใหญ่ออกไปจากห้องโถง

อาเสี่ยร้องตะโกนสุดเสียง

"โห้ย - เสียรู้แหกเสียแล้วกู"

พุดจบบ กิมหงวนก็เป็นลมล้มลงนอนเหยียดยาวสิ้นสติสมประดี

จบบริบูรณ์